

REVISTA VÂNĂTORILOR

Organ Oficial al Uniunii Generale a Vânătorilor din România

SEDIUL „UNIUNEI“ Bulevardul CAROL No. 30

Fotografiată după natură de R. B. Lodge în munții Carpați, Septembrie 1908

UNIUNEA GENERALA A VANATORILOR DIN ROMANIA

SUB INALTA PROTECȚIE A M. S. REGELUI

CONSILIUL DE ADMINISTRAȚIE

Inalt Președinte de onoare: A. S. R. Principele Moștenitor al României

PREȘEDINȚI DE ONOARE: Mihail Sutz, Mihail Pherechydé și Antoniu Mocsony.

VICE-PREȘEDINȚI: Nicolae Racottá și Dr. Gh. Nedici

PREȘEDINTE: Dinu R. Golescu

SECRETAR GENERAL: C. G. Alexianu.

MEMBRI-CONSILIERI: Dr. C. Andronescu, Principele George Vai, Bibescu, Dinu I. C. Brătianu, Dr. I. Bejan, D. Biju (pentru Banat), I. Brătescu-Voinești, Lt. Col. Sebastian Brândușa (pentru Transilvania), Dr. I. E. Costinescu, General Cotescu, Prof. Univ. Dragomir (Cluj), Mih. Sc. Pherechydé, Gr. N. Crețiu, General I. Garleșteanu, Prof. Dr. Ernest Juvara, Prof. Dr. Amza Jianu, G. Lakemac-Economu, Dr. C. Leonte, H. Cavaler de Miculi (pentru Bucovina), General G. G. Manu, Prof. Dr. Meșianu, Dimitrie I. Niculescu, George A. Plagino, Nicolae Saulescu, George, Schina, Dr. L. Scuplewski, Stefan Șendreș, I. Sageste-Bălanescu, Vasile Ștefan, Prof. Dr. G. Slavu, Colonel C. V. Sterea, Sever Țipelu, Prof. Dr. G. Udriachi.

CENSORI: Diamand. Manole, N. Calerghy, M. Flechtenmacher, C. Georgescu, S. Bodnărescu.

UNIUNEA GENERALA

A VANATORILOR DIN ROMANIA

Sub Inalta Protecție a M. S. Regelui
Sediul: Bulevardul Carol 30

Scopurile sale coprinzând interesele tuturor
vânătorilor din întreaga țară, toate societățile
de vânatoare se pot grupa în jurul ei.

MEMBRII ACTIVI: plătesc taxa de înscriere 100 lei.
Cotizație anuală 50 „
MEMBRII ADERENȚI „ taxa de înscriere 40 lei

Statutele U. G. V. R. se trimit D-ilor membrii la cerere
contra 5 Lei în mărci poștale.

Abonamentul la Revista Vânătorilor este o-
bligatoriul pentru toți membri Uniunii.

REVISTA VANATORILOR

(Organ oficial al Uniunii
Generale a Vânătorilor) din România

Publică: articole cu subiecte pur vână-
torești; numele membrilor Uniunii; nu-
mele donatorilor; lista contraveniențelor
la legea de vânatoare; dări de seamă
a societăților de vânatoare, etc.

Abonament 50 lei anual.

Primește anunțuri comer-
ciale

Sediul U. G. V. R. B-dul Carol 30

Uniunea Generala a Vânătorilor din Romania

— Sub Inalta Protecție a M. S. Regelui —

Inalt Președinte de Onoare A. S. R. Principele Moștenitor al României

SEDIUL: B-dul CAROL No. 30.-ORELE DE BIROU 3-7 d. a.

«HUBERTUS»

F. WILHELM PETRI & FII — ALBA-IULIA

Sucursala: BUCUREȘTI, Strada CAROL 142. — Agenția: VIENA III, KEILGASSE 4, II/19

Secțiunea fotografică:

Reprezentanța Generală a firmelor:

Krupp-Ernemann, Aparate Cinematogra-
fice, Societate Anonimă, Dresda.

Fabricile Ernemann, Soc. pe Acțiuni Dresda.

BEFA Soc. An. Fabrica de hârtie fotogr.
(fost Dr. Schleussner) Berlin.

Tip-Top Fabricile Photo Chimice, Dr.
Bernfeld & Dr. Fischl, Viena.

Gustav Heyde (Aktino-Fotometre) Dresda.
Etc., Etc., Etc.

Secțiunea de Vânatoare și Sport:

Depozit Permanent al Remunitelor Cartușe
Wöllersdorf:

PRAF DE PUȘCĂ ȘI ALICE.
PROECTILE „IDEAL” ȘI BRENNECK.
RECHISITE PENTRU INCĂRCAREA
ȘI CURĂȚIREA ARMELOR.
PREPARATE PENTRU CONSERVA-
REA PIELEI ȘI A ARMELOR.
DOPURI PENTRU CARTUȘE, Etc.

Artiști și amatori serioși întrebunțază exclusiv: Camera
HÂRTIE FOTOGRAFICĂ „B E F A” (Dr. SCHLEUSSNER. — Chimicalele „T I P-T O P”. Heydes Aktino-Fotometre.

«IMPERATOR» KRUPP ERNEMANN renumit ca cel mai bun proector CINEMATOGRAFIC DIN LUME
Recompensat cu Marea Medalie de Aur. — Diploma de Onoare a EXPOZIȚIEI UNIVERSALE
din Amsterdam 1920, Londra 1921, etc.

APARATE DE PROECȚIUNI ȘI DE MĂRIRE PENTRU UNIVERSITAȚI, ȘCOLI ȘI FAMILII

Instalațiuni de orice laboratoare pentru: BIOLOGIE, ZOOLOGIE, PATHOLOGIE CUM ȘI SERVICIUL CRIMINALISTIC,
CONSTATARI DE FALȘURI ÎN SCRISURI, Etc., Etc.

MICI APARATE și APARATE SPECIALE PENTRU EXPEDIȚIUNI ȘTIINȚIFICE POTRIVITE LA ORICE CLIMA, Etc.,
BINOCLURI PRISMATICE „ERNEMANN” CU MĂRIRE DE 6 ORI: PREFERITE DE ARMATA, MARINA, VÂNĂTORI,
PORT, Etc., Etc.

REVISTA VANATORILOR

Organ Oficial al Uniunii Generale a Vânătorilor din România

SEDIUL „UNIUNII“: Bulevardul CAROL No. 30

Ce este vânătoarea corectă

*Vânătorul are pururi un cuvânt de cinste dat,
Ca să cruțe și să aibă'n ocrotirea sa vânatul;
Căci, făcând o vânătoare precum stă în lege sflat,
Preamări vom Creatorul prin jăpiura ce-a creat!*

(după autograful M. S. Regelui pentru „Uniune“)

Aceste cuvinte săpate în litere de aur de către cel mai înalt vânător, Suveranul nostru, cuprind într'însele și propovăduiesc mai bine ca oricare altele ce înseamnă vânătoarea corectă și care este scopul înalt al adevăratei vânători.

În cele ce vor urma voiu căuta să analizez și să arăt care sunt preceptele marelui nostru dascăl, relative la vânătoarea corectă, cuprinse în aceste patru rânduri.

Vânătoarea corectă este virtutea cardinală a adevăratului vânător, cea caracteristică fundamentală a eului său, din care derivă întreaga sa purtare vânătoarească. Vânătoarea corectă este așa dar pornirea nobilă, corectă a unui vânător, din care isvorăsc acțiunile și purtarea sa frumoasă în diferitele domenii ale adevăratei vânători.

Vânătorul adevărat are o mentalitate idealistă, foarte idealistă chiar. El iubește înainte de toate natura, farmecul și poezia ei, în care găsește zilnic noui și adânci revelații. Și cine este mai intim legat cu natura, cu bucuriile și minunățiile ei, decât adevăratul vânător?

Cât de ridicat se simte el, deasupra micimilor vieții de toate zilele, când admiră în strălucirea soarelui de dimineață superba făptură a lui Dumnezeu; infim și totdeodată puternic se simte el în fața priveliștei mărețe a peisagiului de munte. Poieni scâldate în soare, pajști și câmpii surzătoare, pârâiașul care murmură serpuiind prin lunca înflorită, cerul scânteietor de stele, îi povestesc despre bunătatea, iar elementele răsvărite în vijelie și furtună, despre atotputernicia Creatorului. Asupra lui se revarsă favorurile divinității când, în exercitarea cinstită a vânătoarei și în gustarea intensă a plăcerilor ce-i oferă natura, el poate da uitării grijile de toate zilele și poate sorbi la sânul ei din cele mai curate și delicioase senzații. Adânc lucrează asupra lui farmecul și atracția ce emană dela natură și care mereu îl ademenește spre dânsa.

Astfel el se simte profund fericit de câteori poate să guste iar câte-va ceasuri trăite în libertatea naturii, veselie nouă în frumusețile ei, de câteori are posibilitatea să reinceapă observațiile sale atât de interesante asupra naturii și a creațiunilor ei, a vânatului. Iar recunoașterea măreției grozave a acestei naturi, comunicata ce o are cu dânsa și cu vânatul sublim — care-i produce atâta bucurie — face să se nască între ei o adevărată dragoste, care împiedică pe vânătorul corect să profaneze prin „asasinat“ sfințenia naturii ce apar-

ține lui Dumnezeu și-l învață să preamărească pe Creator prin făptura ce a creat, făcând o vânătoare corectă precum ne învață legea.

Într'adevăr, poezia vânătoarei, vânătoarea cu adevărat corectă, începe în momentul acela de abia, când polta urâtă de a ucide se transformă în dragoste pentru vânat, când a străbătut în fine convingerea că adevăratul farmec al vânătoarei nu rezidă în a trage focul de pușcă, ci în poezia și farmecul naturii, în observarea atentă a vânatului și a obiceiurilor lui, fără a căror cunoaștere nu poate fi îngrijit vânatul, în ocrotirea și păzirea lui, în bucuria pe care o resimțim când îl vedem propășind în apărarea lui de dușmani, în uciderea din ce mai puțin dureroasă, după metode bine stabilite, a acelor ființe care și-au împlinit rostul lor pe pământ, în omorârea vânatului după un plan economic și în sporirea lui atât calitativă cât și cantitativă.

Un vânător corect este așa dar acela, — precum scriam pe scurt deja în articolul meu „Baza morală a vânătoării“*) care impușcă vânatul în mod corect și care-l îngrijește și ocrotește în același timp.

Cu alte cuvinte adevăratul vânător este acela care nu se lasă stăpânit numai de imboldul de ucidere, ci împacă în mod prudent patima vânătoarească cu acele îndatoriri ale căror îndepliniri depind mult mai mult de generozitatea sa decât de orice poruncă a legii.

Adevăratul vânător este mai presus de orice impuțare în exercitarea aceluși nobil sport, căci el subordonează patima sa datorii care impune pentru apărarea și ocrotirea vânatului util.

El înainte de toate asigură condițiunile de existență ale vânatului și abia în urmă se gândește la vânătoare, și nu intenționează numai suprimarea cât mai multor ființe, ci prevede că tot vânatul doborât înainte de timp sau pierdut din lipsa îngrijirii sale, este în detrimentul sporirii lui.

De aceea trebuie să urmăim, în interesul nostru propriu și al patriei, învățătura prețioasă a Suveranului nostru, trebuie să luptăm prin toate mijloacele pentru a păstra neștirbită și nepătată emblema de onoare a vânătorului.

În acest scop trebuie însă, înainte de toate să ne străduim din răspuțeri ca să învățăm tot ce pretinde vâ-

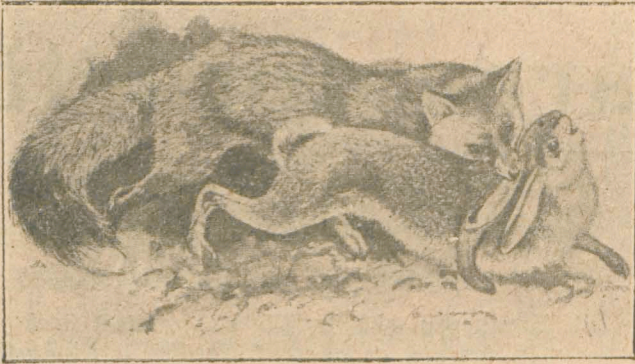
nătoarea corectă. Căci să nu creadă nimeni că se naște vânător corect.

La început nu este decât pur și simplu vânător, nimic mai mult, pentru că într'insul predomină îndemnul de nimicire, cultivator însă și ocrotitor al vânatului devine abia mai târziu prin studiu și înnobilitarea simțului.

În volumul meu „Ocrotirea vânatului util“ precum și în articolele ce vor urma mă voi sili să arăt toate elementele, cari sunt necesare unei vânători corecte.

(Va urma).

Dr. Gheorghe Nedici

DIHANIE

de I. BRĂTESCU-VOINEȘTI

(Reproducerea interzisă)

Întârziaseam la pescuit. Din locul unde mă găseam mai aveam cel puțin un ceaz de umbrelă până acasă.

Esii la mal și o porcii repede la drum; dar ajuns în dreptul unui ochi de apă, unde, cu câte-va zile mai înainte, prinsesem două păstrăvi dintr'o dată, mă scoborîi iar la apă și începui să arunc cu undița, urmărind musca, cum plutea spre stânga în josul apei. Aruncasem așa de vreo patru ori, când, de-odată rămăsei încrămenit de groază. Acolo, la cincisprezece pași de mine, ieșise din fundul apei la suprafață o dihanie neagră, cu capul rotund și cu niște ochi, bulbucași, cari se uitau șintă la mine. O pojghiță de apă, subțire ca un geam trecea peste dânsa și dedea ochilor o strălucire fioroasă. Câteva clipe a stat așa, apoi clăclă pierit lăsându-se la fund. Mărturisesc că de când sunt nu am simțit un fior de groază ca acela. Nu era nici o lună de când, fiind tot la pescuit de păstrăvi pe malul unei ape din munții Moramureșului, văzusem un urs la distanță de cel mult 30 de metri. M'am uitat la el, s'a uitat la mine, cu ochii lui mici și pătrunzătorii, — și negreșit că, până să se întoarcă și să intre în pădure, am avut o strângere de inimă.

Dar știam că fetele cari se duceau să culeagă fragi se întâneau ades cu ursul; toți pădurarii spineau că nu se dă la om; fusese prevenit că m'ași putea întâlni cu el.

Apariția lui mi s'a părut un lucru firesc.

Era ziua la nimeaza mare și mă găseam înaintea unei fiare, care știam lămurit ce era: un urs.

Pe când aici, în amurg, pe neașteptate, să vezi că iese din fundul apei la suprafață o dihanie neagră cu privire de om fioros, o dihanie cum n'ai mai văzut până atunci...

„Piei drace!“ mi-am zis închinându-mă, incredin-

lat că ce văzusem era într'adevăr necuratul. Și n'am știut cum să ies mai de grabă la mal, la drum. Ajuns sus, am aruncat încă o privire spre locul unde îmi apăruse vedenia. La câțiva pași departe de acel loc, în malul stâncos al Cernei am văzut o gaură, o intrare de vizuină. Și deodată mi s'a făcut lumină în minte. Dihania era o vidră, fir-ar de răs!

Povesteam această întâmplare tovarășului meu de pescuit, pe prispa casei unui locuitor de pe malul Cernei, unde ne oprisem să ne odihnim. Un băftan de vreo 17 ani, care sta de-o parte, începu să se închine și zise:

— Eu cu dihania asta, domnule, am pățit-o mai rău...

G lună am zăcut de friguri de pe urma ei.

— Cum așa?

— Să vedeți. Într'o seară, acum un an, cer prostovolul lui neica Lazăr, morarul dela moara de ici din jos, — că eu sunt nepot al lui, — și mă duc să încerc să prinz ceva păstrăvi la baltă asta de sub mal. Era lună ca ziua. Ajung la baltă, arunc prostovolul și când îl trag, îl simt greu de tot. Zic: „taci că e bine!“! Trag cât pot și când să-l aduc la mal, odată văz că se năpustește să iasă pe vârful prostovolului o lighioană neagră, cât toate zilele. Am tras un răcnet, și am luat-o la fugă. Nici nu știu cum am ajuns la moară. Tremuram de-mi clănțeau dinții în gură și nu puteam să răs-pund o vorbă lui neica Lazăr, care mă întreba ce am și unde i-am lăsat prostovolul. Abia târziu mi-am venit în fire și i-am putut spune:

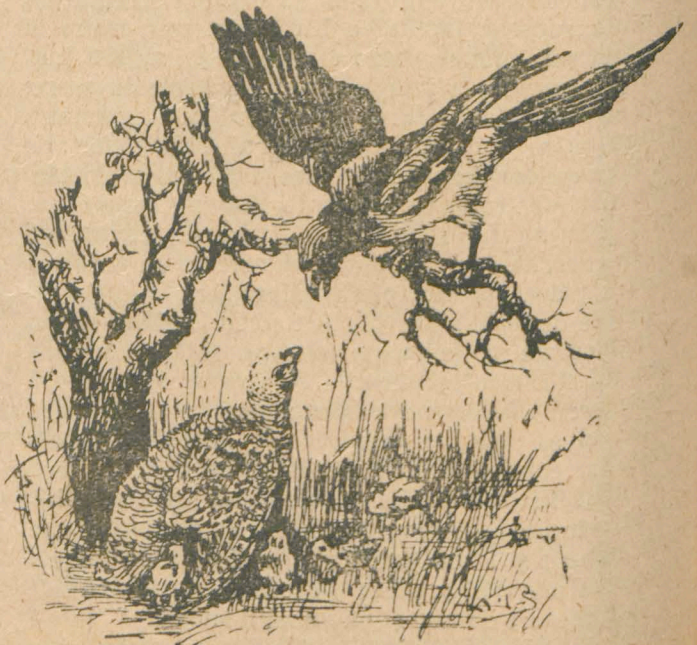
— Dracu a dat în prostovol, dracu...

Pe urmă i-am spus cum și ce fel.

A plecat cu alți doi oameni, cari se găseau la moară — eu n'am vrut să mă mai duc.

Cum aruncasem eu sfoara prostovolului, nodul dela căpătâi se prinsese între două pietre. Mi-a povestit neica Lazăr cum au tras dihania la mal și cum au ucis-o cu parul. Era cât un câine. Opt sute de lei a căpătat pe blana ei. Dar eu o lună de zile am zăcut de friguri și de atunci m'am jurat că nu mai dau cu prostovolul noaptea, să știu de bine c'ași prinde o sută de păstrăvi dintr'o dată.

Jean Al. Brătescu-Voinesti

Chestiuni tehnice și balistice

Incărcarea cartușelor

Aparat automat pentru măsurarea prafului

O pușcă orcât de bună ar fi, opera celui mai desăvârșit armurier, nu bate bine decât cu cartușe bine făcute, praful și plumbul precis măsurate, după indicațiunile date de armurier sau cel puțin după cum este arătat pe cutiile de pulbere. Intrebându-se cartușe rău făcute, cu praf mai mult, de obicei cu plumb mai mult decât trebuie, se obțin efecte contrarii, pușca smuncește, grupează rău, nu ucide. Pușca se strică repede, bascula ia joc și deseori țeava se sparge determinând accidente, uneori foarte grave. Câte degete nu am văzut smulse și câte mâini complet spulberate!... Imi amintesc că în toamna anului 1915, atunci când Regia nu mai punea în vânzare praful negru, țărării întrebau praful alb, fără nici o precauțiune, ca și praful negru. În spitalul meu se găseau mai mulți cu mâinile complet sfărâmate. Atunci am făcut și un raport Ministerului de Interne, cerând ca prin organele lui să se aducă la cunoștința țărănilor că în puștile lor nu se poate întrebuița praful alb și mai cu seamă a-l întrebuița fără nici o grijă deosebită.

Dacă praful negru permite oarecare latitudine în preciziunea cu care este măsurat, praful zise albe, pulberile vii, trebuie măsurate cu o deosebită precizie, întrebuițate chiar cu ceva mai puțin decât dozele indicate de fabricant și nici într'un caz cantitatea de plumb nu trebuie să întrecă cantitatea indicată. Câte-va grame de plumb mai mult, ridică presiunea în proporții imense cu câte-va sute de atmosfere și chiar puștile bune — înțeleg numai pe acelea controlate pentru pulberile vii — pot ceda.

Vânătorul care și face singur cartușele trebuie să aibă o mică balanță de precizie de masă.

Balanța de mână a farmaciștilor este insuficientă căci trebuind să fie ținută cu o mână, ne ostenim repede.

Pentru dozarea prafului, întrebuițez de multă vreme un aparat, care, pe lângă precizie, mai are și avantajul că lucrează repede și fără oboseală. Cu acest aparat, când este bine regulat și manevrat cu mișcare potrivită, pe care experiența ne-o învață, măsurarea prafului este absolut precisă. Abia dacă unele cântăriri, când se începe o cutie nouă, variază cu câte-va grăunțe și mai în totdeauna în minus.

Acest aparat, după cum arată figura alăturată, — care mă dispensează de o prea lungă descriere — se compune:

Dintr'un rezervoriu cilindric-conic R, prevăzut în interior cu un con, în jurul căruia scurgerea prafului spre gâtul rezervorului se face mai regulat.

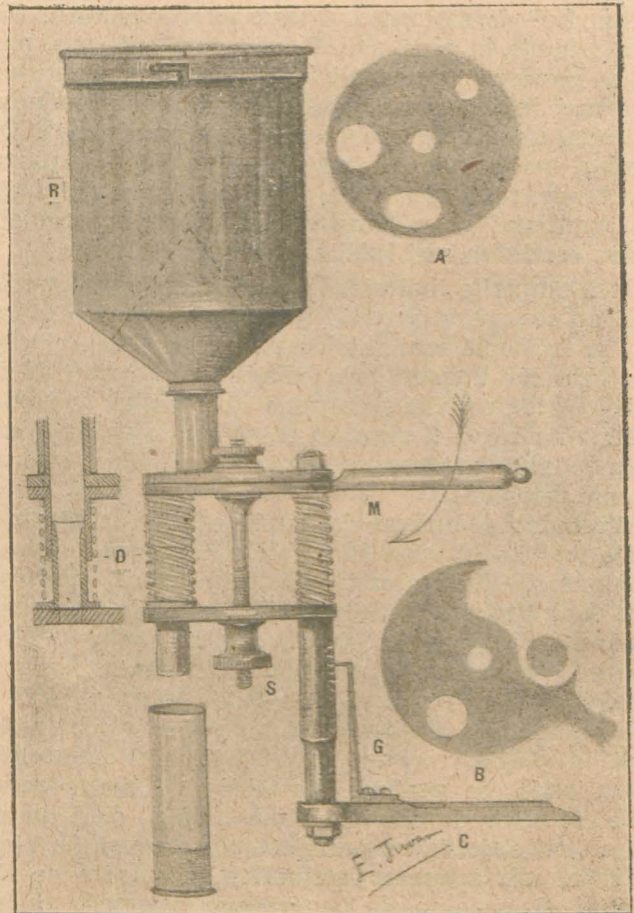
Din trei platouri circulare centrate pe un ax vertical. Două din aceste discuri sunt așezate unul peste altul. Distanța între ele și discul de jos este menținută de două resoarte. Prin șurubul S se poate schimba distanța între discuri și varia capacitatea măsurii cuprinsă între ele.

Discul al doilea de sus, prevăzut cu un mâner, se mișcă pe cel dintâi, lunecând dulce, ținut lipit de dânsul prin acțiunea resorturilor. Acest disc mobil poartă măsura, constituită din două cilindre care intră unul într'altul ca și într'o măsură obișnuită. Cilindrul superior și din afară este fixat de discul mobil; cilindrul inferior dinăuntru, lunecă pe platoul de jos

pe care se reazimă printr'o margine lată pe care se sprijinește unul din resoarte.

Discul inferior este prevăzut cu un gât prin care praful cântărit se scurge în tub.

Discul mobil printr'o mișcare de ducere și de întoarcere exact limitată, poartă măsura, care pe rând se umple și se golește, când dedesubtul rezervorului, fixat în discul fix superior, când, închizând rezervoriul, înaintea tubului de golire. Discul fix de sus este prevăzut cu un orificiu ovalar pe dinaintea căruia trece măsura plină cu praf, înainte de a se goli, așa că putem să și vedem dacă era plină sau nu, după cum s'ar întâmpla, dacă rezervoriul ar fi aproape gol.

Rezervoriul. — D distribuitorul; în stânga se vede secțiune verticală trecută. — M mânușchiul. — S șurubul cu care se regulează capacitatea distribuitorului. — G indicatorul. — C placa prin mijlocirea căreia aparatul poate să fie fixat prin două șuruburi la o masă. — Sunt și aparate prevăzute pentru a-l fixa cu un clește tocmai ca și sertizoarele. — A discul superior. — B discul mobil.

Nimic mai ușor decât regularea aparatului pentru o anumită cantitate de praf. Mai întâi pe balanță se cântărește precis cantitatea dorită, care este aruncată în rezervor, dedesubtul căruia măsura a fost așezată. Se mișcă apoi discul până când măsura vine înaintea orificiului de privire a discului superior și se învârtește șurubul S până când suprafața pulberii se așează la nivelul marginii orificiului.

Se descarcă această măsură, se umple rezervoriul cu praf, se încarcă o nouă măsură, care este descărcată iarăși pe platoul balanței și cântărită. După cum balanța arată mai mult sau mai puțin, se învârtește puțin șurubul regulator S în dreapta sau în stânga; se umple din nou și se cântărește, și așa, încărcând și cântărind câte-va măsuri, mai măbind-o sau micșorând-o, se regulează exact volumul măsurii pentru greutatea de praf dorită. Se mai controlează câte-va măsuri apoi se încarcă tuburile, aruncând din când în

O legendă

— URMELE LUPILOR —

Sunt o mulțime de spuse, de credințe, de afirmări, plecate nu se știe de unde — pierzându-se în tot cazul în negura vremilor — susținute ici de popor, colo de autori, și cari trec din gură în gură, din carte în carte, din generație în generație, admise de toată lumea, privite ca adevărate axiome cari n'au nevoie de demonstrație — nu se știe de ce — fără ca nimeni — sau prea puțini — să se mai întrebese dacă corespund adevărului, dacă se potrivesc cu realitatea, dacă rezistă judecății sau dacă le confirmă observațiunea.

Sunt multe și în toate ramurile vieții. Dela cereasca influență a Lunei asupra bobocilor — de găscă sau de trandafir — și până la pământescul și negru cer al gurei la câinii cei răi.

Și sunt destule și în lumea noastră vânătoarească.

Cine nu știe că iepurele este cel mai fricos dintre animale? Și totuși, cât de falș este ponosul acesta pe capul bietului Urechiat. Am încercat, într'altă parte, s'o arăt.

Dar când naturaliști de seamă, autori serioși cari asupra altor subiecte au consemnat observațiuni prețioase, vin să susțină, de pildă, că leșița, cărsteiul și altele își fac migrațiunea fără să sboare, adică pe jos? Te întrebi nedumerit cam la câți kilometri pe zi ar ajunge o leșiță *per pedes apostolorum* — și par'că te apucă răsul când îți închipui biata leșiță, hai-hai, hai-hai, suind la deal, sau înfundându-se legănat prin poteci de păduri — că doar din baltă dela Prundu și până în țara cu alt cer unde se duce, n'are s'o mână veșnic firul unei negăsite ape, tot la vale, la vale....

Și câte altele.

Ași vrea astăzi, să mă leg de altă poveste:

Mărturisesc că-mi vine destul de greu, să mă ridic eu, abia ucenic pe lângă atâția meșteri mari, împotriva unui lucru auzit de când eram de-o schioapă, afirmat ca lege nestrămutată și slovă de evanghelie de către bătrâni, confirmat și repetat de cei mai de frunte autori străini și dela noi.

Dar știind cu câtă ușurință se repetă un lucru pe baza autorității unui înaintaș cu vază, având din fire groază de ideia-calapod, fiind de părere că d'aia are omul un cap ca să judece singur cu el, și doi ochi ca să vadă fără ochii altuia, îmi iau inima în dinți și dau cu târnăcopul.

Iată despre ce e vorba: s'a spus și s'a scris — și am crezut-o și eu — că lupii când merg mai mulți se înșirue unul după altul, și în marea lor șiretenie, pun toți fără greș, picioarele în urma lăsată de labele celui din cap, de par'că n'ar fi trecut decât unul.

Foarte frumos. Dar dacă nu se potrivește, eu ce să le fac!

Și băgați de seamă că se pretinde că lupii în legitima lor dorință de a înșela pe inamicul vânător, execută mișcarea cu atâta dibăcie, de uluiește pe cel mai iscusit cunoscător ca pe cel din urmă brânzoi — și când crezi că te-ai luat după urma unui singur, te pomești urmând o haită întregă. Minunat lucru!

Închipuiți-vă vă rog, una sau două familii de lupi, strânse la olaltă din întâmplare sau de nevoie, și cari după ce au ținut sfat mare, în care autoritatea celui mai înțelept a biruit — lucru de altfel demn de laudat chiar la oameni — închipuiți-i, în acelaș cîas, în acelaș minut, plecând toți odată, ca la comandă, cu piciorul stâng sau drept înainte (depinde probabil după convenție) mergând toți în aceeași iușeală, al doilea după

întâiul, al treilea după al doilea, și toți până la cel din urmă fără altă grijă, oricare le-ar fi vârsta sau talia, decât să lungească sau scurteze pașii, așa ca labele fiecăruia să se potrivească exact în urma lăsată de cel din cap...

Sunt ei șireți lupii destul, dar nu cred să fi ajuns chiar așa de tari într'un exercițiu mai greu de executat decât întoarcerile din mers la militarie.

N'ași vrea să lipsesc de respect nici unuia din autorii ce i-am citit, dar cinstite cititor îți închipui bine mica manevră de mai sus? — consecință directă a afirmărilor pomenite...

Am avut prilej să hoinăresc o vreme pe lângă Dunăre, într'o regiune plină de lupi, minunat adăpostiti în desișuri încălcite de sălcii, aproape de nepătruns. Am putut să observ, nu odată, nici de două, pe nisipul nefed de pe marginea apei, urmele lupilor ducându-se dintr'un ioc într'altul. Fie că erau doi sau trei lupi mari, fie că era o lupoaică urmată de pui deja măricei, întotdeauna se putea vedea lămurit urma fiecăruia.

Am văzut într'alt loc, pe zăpadă, acelaș lucru: urma lăsată de mai mulți lupi în trecere făcea ca o părție îngustă de vreo 20 centimetrii, în care se deosebea foarte bine că erau mai mulți.

Acestea sunt lucruri văzute, nu auzite. Nu e vina mea, dacă nu se potrivesc cu tipicul.

Adevărul e probabil următorul:

Se întâmplă ca lupii să urmeze destul de des aceeași părții prin desimea pădurei, să treacă prin aceeași locuri, anume desișuri, ca unele ce sunt găsite de ei drept adăposturile cele mai sigure, puțând să le maseze mersul și să-i păzească de vreo întâmplare. Când se găesc mai mulți la un loc și li se pare că a sosit vremea ca să se furișeze de acolo, în loc să se răspândească aliniați în trăgători, lupii au tendința naturală s'o ia prin locurile cele mai prielnice ca să-și acopere mai bine mersul, și se strecoară unul după altul prin hățișurile cele mai dese, fără șgomot, urechia și nasul în vânt, urmând toți direcția dată de un șef, de obicei un lup înbătrânit în meserie și cunoscând bine locurile. Mai adesea operează, cred, în acest chip, lupoaică urmată de pui.

Dar de aci până la pretenția că lupii în mers fac combinația cu potrivirea tuturor picioarelor în urma lăsată de cel dintâiu e diferența care există între fabulă și adevăr. Cel puțin pentru mine — și până la proba contrară. Ar fi poate interesantă o anchetă în acest sens, printre vânători — dar pe văzute, nu pe auzite.

Căpitan C. Rosetti-Țălănescu

1893 - 1995 (102 ani)

când câte o măsură de praf de platoul balanței. Măsură trebuie purtată cu o mișcare regulată, fără sgușduri și nu prea repede, pentru a da timpul să se umple în totdeauna la fel. Când aparatul a fost bine aranjat, se trage un semn cu un vârf ascuțit în fața vârfului indicatorului, înscriind și cantitatea și felul prafului.

Cu acest mic aparat încărcarea tuburilor cu praf se face foarte repede; în mai puțin de o oră se pot umple câte-va sute, după îndemânarea fiecăruia și fără oboseală.

La fiecare cutie nouă de praf, volumul grăunțelor mai cu seamă variind, măsura trebuie controlată cu balanța și pusă la punct.

Plumbul de asemenea trebuie exact cântărit. Câte-va grăunțe în plus, ridică după cum am spus, presiunea gazelor în proporții fantastice. O pușcă smunceste mai în totdeauna pentru că greutatea plumbului nu corespunde dozei de praf, ci este prea mare. Cu aparatul mai sus descris nu se poate măsura și plumbul. Acesta, când este vorba de numere mici, de ploaie va fi măsurat cu măsura obișnuită, precis regulată pentru cantitatea mai întâi cântărită pe balanță.

Decă numerile indicate în dreptul diviziunilor măsurii nu corespund greutății plumbului cântărit, după cum se întâmplă mai întotdeauna, capacitatea ei este micșorată cât trebuie, prin discuri de carton tăiate dintr-o carte de vizită și împinse în fundul măsurii. Astfel, măsura va fi regulată ca să conțină precis greutatea de plumb necesară sau și mai bine câte-va grăunțe mai puțin.

Întrebuințând tuburi de bună calitate, măsurând precis praful, obturând bine fără a comprima, ci așezând numai o bură groasă, elastică și grasă cuprinsă între două cartoane, cel dintâi dacă se poate gudronat, turnând apoi plumbul, precis cântărit, astupând cu un disc de carton și sertizând bine, facem cartușe bune. Cu acestea pușca va bate bine fără recul și fără grijă de accident. Pulberile vii nu pot fi întrebuințate decât în puștile cari au fost fabricate și controlate pentru astfel de prafuli. Dar chiar cu aceste puști și fie ele chiar de cea mai bună calitate, dacă nu se observă cu stricteță ca praful și plumbul să fie bine cântărite, sub acțiunea presiunilor enorme ce au de suportat și peste măsură mărită, prin erorile ce se comit în facerea cartușelor, sfârșesc prin a se deteriora, bascula dă joc și țevile pot chiar să cedeze, după cum am văzut, nu de mult, cu o pușcă englezească de cea mai aleasă fabricațiune.

Prof. dr. E. JUVARA

Chestiuni canine

Cum trebuie să umble vânătorul în urma câinelui de aret.

Oricât de simplă ar părea această întrebare, ea închide totuși în laconismul ei o importanță considerabilă, dat fiindcă — în practică — iușeala vânătorului dă câinelui să înțeleagă cam ce libertăți poate să-și permită.

De câte ori, în vastele câmpii ale Bărăganului, n'am avut ocazia să-mi pun întrebarea, văzând vânător și câine traversând o miriște în grabă pentru a ajunge mai iute la alta: care din amândoi, stăpânul sau sluga, aleargă după celălalt? Problemă de altfel repede rezolvată printr-o ambalare, care lasă pe discipolul Dianei învins, lipsit de răsufare și de argumente.

Dacă acest tablou al vânătoarei cu câinele de aret, cum se prezintă din nenorocire foarte des, nu ilustrează în mod suficient chestiunile relative la anumite cauze ale indisciplinei, el poate deveni totuși un avertisment chemat să servească drept bază pentru întrebuințarea judicioasă la vânat a celor mai de seamă câini ai noștri.

Oricare ar fi perfecțiunea dresajului băgat în cap cu răbdare, cheta animalului rămâne întotdeauna subordonată generozității sângelui său și pasiunii mai mult sau mai puțin violente de care dă dovadă în căutarea vânatului.

Astfel, când începem să scoatem câinii noștri și-i preparăm în vederea sezonului, găsim printre ei subiecte cu calități, dar cari au nevoie de a fi împinși, alții, în schimb, a căror alură îndrăcită, câteodată superioară chiar mijloacelor lor olfactice, necesită din partea conducătorului punerea în practică a principiilor de reținere cele mai energice.

*Nu este deci vorbă de a ne modela alura după cea a câinelui și de a ucide în grabă un vânat al cărui aret ne-a fost de abia marcat. Trebuie, fără nici o zăbavă, să reducem cheta indisciplinatului prin întrebuințarea frânghiei de reținere *), care nu trebuie să excludă nici zgarda de forță, nici chiar biciul, de îndată ce vedem că ordinul dat la momentul oportun rămâne fără de efect.*

Căci, vă repet, numai opunându-i o rezistență încăpățanată și tenace, forțându-l cu de-a sila să-și reguleze iușeala după dv., numai astfel veți obține, odată cu suplețea, valorificarea calităților lui reale pe teren.

Oricât ar fi de riguroase lecțiile pentru calmarea impetuoșității și menținerea sub bătaia puștii a câinilor acestora impetuoși, cari la orice ocazie caută să scape, sunt totuși cazuri de menționat, în cari vina refractarului merită circumstanțe atenuante.

Drept exemplu, voi aminti efectul produs asupra nervilor anumitor câini de către vânturile violente, cari au de efect că emanațiunile devin fugace și, pe de altă parte, nu mai permit nici ca auzul animalului să rămână în contact cu vocea conducătorului.

Am fost de asemenea martor când, în zile de ceață sau de vânt din răsărit, vânatul devenit foarte mobil nu mai răbda aretul și făcea câinele să se ia după el și să violeze toate principiile dobândite prin cel mai bun dresaj.

În asemenea ocaziuni, trebuie să felicităm decizia vânătorului cuminte, care — după ce a descoperit adevărata origine a greșelilor — își ia frumos pușca pe umăr și câinele la picior și se întoarce flegmatic acasă.

C. G. A.

*) Vezi articolul „Down!” din No. 18 (Decembrie 1921)
 **) Reviste Vânătorilor.

Cum judecă străinătatea legea noastră a vânătoarei

Noua lege a vânătoarei românească și însemnătatea ei pentru dezvoltarea economică a vânătorului

(Traducere din „Forst-und Jagd-Zeitung” No. 2061. Viena 7 Iulie 1922 și din „Mitteilungen des Niederoesterr. Jagdschutzvereins”, organ oficial al Uniunii Generale pentru Ocrotirea Vânătorului în Austria.

Cu toate că această chestiune, după cât îmi aduc aminte, a fost deja tratată în coloanele acestui jurnal, n'ar fi poate lipsit de interes să o examinăm și din punctul de vedere mai larg, al autorului, care a avut ocazia să se convingă prin sine însuși de condițiunile de aplicare ale noii legi românești de vânătoare.

România-Mare este un stat cu o legislație democratică încă tânără, însă legislațiunea ei este, cel puțin în acest domeniu, mai înaintată decât cea a multor republici din Occident.

Această legislație va aduce vânătoarea la o înflorire nebănuită, fără a provoca obiecțiuni serioase din partea vre-unei însemnate părți a populației. Cât de mult corespunde noua concepție a legii vânătorului majorității vederilor din țară, se poate dovedi cel mai bine prin faptul, că ea a fost acceptată în ședința din 20 Iulie 1921 a Camerei cu o majoritate zdrobitoare de 113 voturi contra 4.

Noua lege a vânătoarei, care are ca autor pe Excel. Sa dr. Gheorghe Nedici, Consilier la Inalta Curte de Casație și Inspector general al vânătoarei pe întreaga țară, care și-a dobândit cele mai mari merite prin sporirea culturai vânătorului, mai cu seamă în fostul imperiu Austro-Ungar, cuprinde selecțiunea bine cernută a celor mai avantajoase și experimentate dispozițiuni din toate legile de vânătoare cu autoritate, adaptate la cerințele specifice ale țării; ea poate fi prin urmare dată drept exemplu — lucru pe care va trebui să-l confirme oricare curioscător cu dragoste pentru vânat. — În acest sens chiar a fost cu entuziasm apreciată legea vânătoarei de către cercurile competente din Roma și Paris, anunțându-se în același timp că va fi primită și acolo.

Fără a intenționa să mă repet, totuși nu mă pot opri de a enunța pe scurt principalele ei dispozițiuni.

Condusă de principii care atât din punct de vedere juridic cât și al economiei naționale sunt singure juste, anume că dreptul de vânătoare e legat prin tradiție de dreptul de proprietate al pământului, legea vânătoarei românească a recunoscut în primul rând vânătorii pe terenurile individuale. Dreptul acesta de vânătoare nu poate fi exercitat decât pe teritoriile individuale (prin care se înțelege și teritoriile Statului), sau pe teritorii comune.

O importanță deosebită față de majoritatea celorlalte legi de vânătoare prezintă dispozițiunea care prevede, că terenul, ca să constituie un teritoriu de vânătoare, dacă este situat la munte, trebuie să aibe o întindere de cel puțin 1000 ha., pentru celelalte însă ajunge 100 ha.

Proprietarii terenurilor mai mici de 1000 ha. la munte și 100 ha. la șes, sunt obligați să se asocieze pentru a constitui un teritoriu de vânătoare comun. Aceste dispozițiuni își au justificarea pedeparte în condițiunile geografice ale terenului și în modul cum e situat vânatul (terenuri de păduri seculare legate una cu alta și bogat populate cu vânat de munte) pe de altă parte s'a urmărit și scopul de a se crea rezerve întinse pentru ocrotirea și înmulțirea vânătorului.

În orice caz prin estinderea minimului de hectare cerut la 1000, pericolul exterminării reciproce a vânătorului din partea vecinilor invidioși este mult mai mic, decât la teritoriile de vânat infime, unde un vecin braconier are puțința să zădărnicească cel mai exemplar amenajament de creștere și ocrotire. Clădită pe o bază juridică modernă, noua lege respectă bineînțeles și așa zisele parcuri de vânătoare, amenințate să fie suprimate în Austria.

Foarte importante sunt apoi și dispozițiunile art. 15, care obligă atât pe proprietarii cât și pe arendașii dreptului de vânătoare de pe teritoriile comune, să ocrotească vânatul, lărgeste epocile de ocrotire și prevede că vânătoarea să nu poată fi făcută asupra vânătorului util decât cu arme de foc.

Cel care s'a îndoit vre-odată de însemnătatea național-economică a vânătoarei, ar putea face aci studii preaioase.

Așa valea Făina, plină de sălbătăcie romantică, s'a transformat, sub mâna neobosită și competentă a inspectorului general de vânat dr. Nedici, într'un teritoriu de vânat bine amenajat, ocrotit și îngrijit, care poate servi de exemplu și care poate fi pus, cu onoare, alături de fostele teritorii de vânat ale curții imperiale austriace, iar în pădurile seculare și sălbatice dela Szokoló (Poienii-de-sub-munte) bogate în vânat de munte, lupi și urși, toate brațele sunt la lucru pentru a ridica acest teritoriu, încă impracticabil, la același nivel.

Cu toate că delictele de vânătoare și infracțiunile la legea vânătorului sunt sancționate mult mai aspru aci decât în alte țări, populațiunea se împacă destul de bine cu ea. S'a ținut seamă cum s'a putut mai bine de pășunare, pentru orice stricăciune cauzată prin vânat sau vânătoare se dau depline reparațiuni, pentru a căror stabilire toate părțile pot cere o nouă expertiză a pagubelor cu ocazia recoltei.

Muncitorul ocazional care ajută la căratul sărei, facerea potecilor de vânat și a foșoarelor, etc., este plătit cu vre-o 40 lei pe zi pentru o muncă relativ ușoară, deci sensibil mai bine decât în multe alte branșe, așa că țăranul rutean își trimite vitele la pășunat, femeia la lucru, iar el își câștigă traiul în cele câteva luni până la recoltă, în calitate de așa zis vânător de munte și duce astfel de cele mai multe ori un trai convenabil.

Noua lege a vânătoarei românească este, după nu tocmai un an de existență, prea tânără încă pentru a putea scoate în toate direcțiunile complet și clar în evidență, toate meritele ei. Însă după ce se vor fi liniștit toate furtunile deslănțuite în timpul războiului și după război, când își vor fi desehis iarăși sânul splendidele ținuturi, aproape încă necălcate de picior de om, atunci vor rămâne mulți înmărmuriți de ce poate desăvârși în scurt timp o activitate vânătorească rațională.

A. Leitner Lörn
Autor-cinegetic

DECIZIUNE

Noi, Ministru Secretar de Stat la Departamentul Agriculturii și Domeniilor,

Având în vedere Legea Vânătorului, publicată în „Monitorul Oficial” No. 167 din 27 Octombrie 1921,

Având în vedere Deciziunea noastră No. 54562 publicată în „Monitorul Oficial” No. 74 din 6 Iulie 1922,

Decidem:

Art. I. — Se numește în funcțiunea de Inspector regional de vânătoare onorific la Regiunea II-a de vânătoare, domnul Honorie Bănescu.

Art. II. — Se numesc în funcțiunea de Inspector județean de vânătoare onorifici d-nii:

1. Victor Lehrer, pentru județul Argeș;
 2. Paul Ghețu, pentru județul Teleorman;
 3. Maior Gh. Atanasiu, pentru județul Vlașca;
 4. Ion Chiriacescu, pentru județul Ialomița;
 5. Gh. Dunca, pentru județul Buzău;
 6. Gabriel Zaharof, pentru județul Brăila;
 7. Theodor Bastachi, pentru județul Vaslui;
 8. Anton Varveri, pentru județul Tulcea;
 9. Simion Golopantia, pentru jud. Caraș-Severin.
 10. Eugeniu P. Podoabă, pentru jud. Solnoc-Doboca;
 11. Dr. Petru Vindt, pentru județul Brașov;
 12. Cezar Ghiula, pentru județul Trei-Scaune;
 13. Mihail Hasnaș, pentru județul Bălți;
 14. Nicolae Ionescu, Ing. Silvic, pentru jud. Orhei;
- iar d-nii N. Metaxa și Al. Cazaban în Administrația Centrală.

Art. III. — D-nul Iosif Covaci, actual Inspector de vânătoare onorific la jud. Târnava-Mică, se transferă în aceeași calitate la județul Cojocna, în locul d-lui Sebastian Brândușe, demisionat.

Art. IV. — D-nul Samoil Schöpner se numește în funcțiunea de Inspector de vânătoare onorific pentru județul Târnava-Mică.

Art. V. — D-nul Director al Vânătoarei este însărcinat cu aducerea la îndeplinire a acestei Deciziuni.

Dată azi 14 Septembrie 1922.

p. Ministru (ss) CHIRCULESCU

ERATA

În numărul trecut al „Revistei Vânătorilor” (No. 26) s-au strecurat următoarele erori de tipar:

Pag. 1, col. II, linia 12-a, rectificați: „Vie à la Campagne”, etc.

Pag. 4, col. II, linia 21-a, rectificați: „Dresajul din ochi și din gest”, etc.

Bucătăria Vânătorului

Prepelițe cu varză.

Septembrie este luna în care prepelițele își iau rămas bun de la noi până la anul. Dar tocmai acum sunt mai grase, mai gustoase, mai fine și mai proprii pentru a fi preparate în modul următor:

Curățați două verze mari și tăiați-le subțire; dar subțire de tot, căci în aceasta rezidă unul din secretele succesului. Apoi sărați-le cu sare de bucătărie și le lăsați așa două ore. Sper că nu vă mirați că adaug: de bucătărie...

Curățați prepelițele, vre-o opt pentru cantitatea prevăzută, însă bine înțeles nu le spălați, precum nu se spală de altfel nici-un vânat.

Storceți varza cât mai bine de toată zeama; un servet curat vă va folosi foarte mult pentru îndeplinirea acestei operațiuni importante din punct de vedere al consecințelor.

Într'o cratiță potrivită așezați cu strictețe și în ordine consecutivă următoarele ingrediente:

Un strat de felii de pătlăgele roșii, un strat de felioare subțiri de slănină neafumată — repet neafumată — un strat gros de varză (jumătate din varza preparată cu sare), și un strat de 4 ardei grași mari tăiați în felii tot atât de subțiri ca și varza.

Peste toate acestea așezați în fine și prepelițele curățate întregi, în mod simetric, vre-o 7—8 la număr, în așa fel ca să acopere toată suprafața de legume.

Apoi așterneți din nou un strat din varza rămasă, un strat de ardei grași și mari, tăiați subțire, un strat de felii subțiri de slănină neafumată și un strat de felii de roșii.

Mai adăugați și vre-o 50—60 boabe de piper negru.

Peste toate acestea turnați în fine 1/2 litru vin alb vechiu de calitate superioară și o lingură bună de untură.

Bucățile astfel preparate le așezați într'un cuptor bun și cu foc dulce unde va trebui să fiarbă încet, încet vre-o 2—3 ore, până se rumenește.

Dacă vreți să mă ascultați, nu mâncați acest fel delicios chiar în această zi, ci puneți-vă pofta... bine, până a doua zi, când îl veți încălzi din nou în cuptor la foc încet de vre-o oră pentru a-l servi apoi la masă, păstrându-i forma de budincă.

Vorba românului: să mănânci să nu mai uiți!...

Bine înțeles puteți întrebuița și potârnichile pentru a prepara acest vânat superior în modul de mai sus. Eu personal însă găsesc că potârnichea, devenind la noi din ce în ce mai rară, merită o preparație ca să zic așa, mai individuală; de aceea vă propun să o degustați friptă la frigare.

Ei, dar și preparația asta este o artă, pe care puțini o cunosc!...

Mai întâi, știți să goliți și să legați o potârniche, după toate regulile artei?

Nu e nevoie să vă mai atrag atențiunea că nici un vânat nu se jumulește sau se juipoaie, decât în momentul când ne apucăm să-l gătim. Așa dar, să zicem că ați jumulit potârnichea dv. — bine înțeles fără a o pune prealabil în apă caldă ca pe puiul de găină, ci uscată, așa cum se găsește!... — și că vă pregătiți să o supuneți ultimelor preparative pentru a fi trasă în țepă.

Mai întâi de toate, îi faceți o inciziune la gât și-i scoateți un fel de punguliță care conține semințe, mici pietricele și alte necurățenii. Mai faceți o incizie între pulpe și stomac, pe unde scoateți intestinele.

După ce ați golit-o astfel, puneți la loc ficatul și coaseți deschizătura curat, pentru ca să nu rămâne căscată, ceea ce e displăcut la vedere. Flambați cu îngrijire (fără s'o pârlăți) pasărea pe deasupra unei flăcări frumoase de pae sau de hârtie, ca să dispară și ultima urmă de tului sau puf ce ar fi scăpat nejumulit.

Atențiune! Acum trebuie să legăm sau mai bine zis să prezentăm pasărea cum se cuvine. Îndoiiți gâtul în așa fel, ca să-i băgați capul sub aripă. Strângeți ambele aripi, astfel, ca cele două vârfuluri să treacă pe spate. Apoi, armați cu un ac lung prin care trece o ață fină, împungeți acul prin aripioara care ține capul și treceți-l prin pasăre, prinzând și aripa cealaltă.

Înveliți potârnicchia într'o felie lată de slănină, pe picioară și prinzând-o pe cea dintâi. Scoateți acul de pe ață și legați cele două capete ale aței și strângeți până îi dați potârnicchia o formă plăcută.

Procedați și pentru picioare cum ați procedat cu aripioarele.

Înveliți potârnicchia într'o felie lată de slănină, pe care o veți coase, ca să țină.

Așa pregătită, o puteți trage într'o frigare subțire și frige încet, încet, foarte încet, pe un jăratec dulce de rădăcină sau vreji de viță, și la nevoie chiar de coceni de porumb. Pentru frigare trebuie să alegeți potârnicchiale cele tinere, pe cari le puteți ușor deosebi de cele bătrâne prin prima pană din aripă, care este ascuțită la vârf. Sau încercați de îndoiiți ciocul: dacă cedează, potârnicchia e tânără. Afară de aceasta, cu cât potârnicchia este mai tânără cu atât are și culoarea picioarelor mai deschisă.

Potârnicchiale mai bătrâne, puneți-le la o parte pentru numărul viitor al Revistei, când vor fi mai fragede și vă voui spune ce să faceți cu ele.

Poftă bună!...

Andrei Gastronomul.

INFORMAȚIUNI

Pentru înlăturarea oricărei confuzii, rugăm pe cititorii revistei și pe membrii Uniunii a trimite orice corespondență sau mandate pe adresa N. RACOTTA vice-președintele U. G. a V. din R., BUCUREȘTI, B-DUL CAROL No. 30.

* * *

Dela Vânătorile regale ni se comunică următoarele:

În zilele de 22—27 Septembrie M. S. Regele și A. S. R. Principele Nicolae, însoțit de d. Mocsony, maestrul vânătorilor regale și de d. Col. Spiess, directorul vânătorilor regale, au fost la vânătoare de cerbi în munții Ghirghiului, lângă Reghinul Săsesc.

Majestatea Sa a împușcat un cerb capîtal de 16 ramuri; greutatea cornelor 9 jum. kg., iar lățimea la capete de 1 m. 60 cm.

În urma dorinței exprimate din partea locuitorilor comunei Orșova, lângă Ghirghi, s'a aranjat în ziua de 27 Septembrie o vânătoare de urși, făcând aceștia mari pagube în vitele, grădilele, etc. sătenilor din acel ținut. Cu această ocaziune s'au împușcat într'o goană 8 (opt) urși și 2 mistreți, din cari Majestatea Sa a împușcat un urs și un mistreț, iar Principele Nicolae 2 urși.

Acest rezultat admirabil a cauzat mare bucurie în toate satele din jurul Ghirghiului.

* * *

Ministerul Domeniilor aduce la cunoștință tuturor vânătorilor și agricultorilor din țară că cartea scrisă de d. Dr. Gh. Nedici: „Distrugea animalelor răpitoare prin otrăvă“, e dată în comision librărilor Stănciulescu și Cartea Românească, de unde se va distribui la toate librăriile din țară cu prețul de 12 lei.

* * *

Se aduce la cunoștința d-lor vânători cari doresc a vâna cu copoi, că județele unde nu sunt numiți Inspectori de vânătoare, cererile de autorizație le vor adresa Ministerului.

* * *

Ministerul Agriculturii și Domeniilor roagă Societățile de vânătoare din județele unde până în prezent nu s'a numit de Minister Inspectori de vânătoare al județului, de comun acord să ne recomande dânsule persoana care ar putea îndeplini această funcțiune în mod onorific.

Corespondențe

Comșa Aurel. Am primit mandatul și vă mulțumim. Pentru moment nu avem munițiuni. La reprovizionare vă vom anunța.

Achille Sanget. Ne-a sosit mandatul și vă mulțumim.
Lt. V. Șerbănescu. Confirmăm primirea mandatului și vă mulțumim.

I. Scărlătescu. — Mulțumiri pentru scrisoarea ce ne-ați trimis prin care ne semnalăți manoperile d-lui Scaba; vom uza de originale la timp.

Zissu D. — Am primit suma de lei 90 și am dispus înscrierea dv. ca membru aderent al U. G. V. R. precum și ca abonat al R. V.

Fizesianu C. Victor. — Am dispus să fiți înscris ca membru aderent al U. G. V. R. precum și abonat al R. V. Membrii aderenți plătesc o taxă de înscriere de 40 lei, iar abonamentul la R. V. pe un an costă 50 lei. Orice corespondență vă rugăm a ni-o trimite la sediul U. G. V. R., bulevardul Carol 30.

Lt. Schiller Ioan. — Am dispus înscrierea dv. ca membru aderent al U. G. V. R. precum și abonat al R. V. Taxa de înscriere ca membru aderent este de 40 lei, iar abonamentul la R. V. costă 50 lei pe un an.

Căp. Petre Morțun. — Am primit mandatul de 200 lei și vă mulțumim. Neregulile ce ne semnalăți le-am făcut cunoscut Direcției Vânătoarei și vă vom ține la curent cu rezultatul.

Col. Ganea Ștefan. — Am primit suma de lei 65 și am dispus înscrierea dv. ca abonat al Revistei Vânătorilor, cu începere dela 1 Iulie a. c. Orice corespondență vă rugăm a ne-o trimite la sediul Uniunii, bulevardul Carol 30.

Ioan Joga. — Am primit suma de lei 90 și am dispus înscrierea dv. ca membru aderent al U. G. V. R. precum și abonat al R. V.

General C. Savopol. — Mandatul de 100 lei ce ne-ați trimis l'am primit și vă mulțumim.

Matei Crăciun Stoica. — Mulțumim pentru neregulile ce ne semnalăți. Am intervenit la Direcția Vânătoarei în acest sens.

Zarișopol Petre. — Am primit suma de lei 100 și vă mulțumim. Am dispus a vi se expedia un exemplar din statutele U. G. V. R.

Vizante C. — Am primit suma de lei 200 și am dispus înscrierea dv. ca membru activ al U. G. V. R. precum și ca abonat al R. V.

„ESCROCHERIE“

Extragem următoarele dintr'o scrisoare adresată vice-președintelui nostru, d. N. Racottă și le publicăm fără comentarii :

Dragă Domnule Racottă.

Când am trimis 290 lei prin mandat postal, știam că este o singură „Uniune a Vânătorilor din România“ sub președinția d-lui Golescu și d-ta ca vice-președinte și am îndemnat societatea noastră, numită Soc. Vânătorilor „Aristide Bontaș“ din Roman, să se afilieze la Uniune tocmai pentru că te cunoaștem pe d-ta, pe d. Pherekyde, pe dr. Cosținescu și alții, oameni serioși și vânători de seamă. Mare îmi fu mirarea când, după câțiva timp primesc un număr de reviste (acelaș No. 25) pentru tot comitetul societății noastre, revista Uniunii de sub președinția d-lui Cosăcescu.

Imediat am scris d-lui Cosăcescu că societatea a înțeles a se afilia la „Uniunea Vânătorilor din România“ de sub președinția d-lui Golescu și-l rugăm, sau să verse banii d-lui Golescu, sau să ni-i înapoieze nouă. Drept răspuns am văzut în revista d-lor, sub rubrica „însemnări“, o mulțumire adresată societății și mie pentru afiliere. Văzând aceasta v'am scris dv. (Uniunii de sub președinția d-lui Golescu) iar d-lui Cosăcescu i-am înapoiat toate numerile trimise. La acea scrisoare ai bine-voit să-mi răspunde d-ta cu adresa No. 21 din 24 VIII 1922.

Dragă d-le Racottă, în urma acestor lucruri am intervenit prin poștă a ni se restitui banii, iar pe d-ta te rog să arăți în numărul viitor al „Revistei Vânătorilor“ *escrocheria d-lui Scraba*, căci escrocherie este purtarea d-sale, când mai ales i-am cerut să restitue banii. Eu voi continua să-i cer d-lui Scraba banii, iar responsabilitatea pentru redacția revistei, la notița pe care te rog să o publici, mi-o asum eu, și ca dovadă te rog să te servești la trebuință de această scrisoare.

(ss) **Dr. Turcanovici**
Roman

Aplicarea Legei

Au fost dați în judecată

1) Dumitru S. Iordan a fost dat în judecată de către Postul de Jandarmi Sărai, a contravenit Art. 21 și 30 din legea Protecția. Vânătoarei și Reglementarea Vânătoarei.

2) Maxim Colibaba, București, strada Popa Savu No. 37 a fost dat în judecată de către Postul de Jandarmi Afumați, a vânat fără să aibe permis de vânătoare pe anul 1922—23.

PUBLICAȚIUNI

Autoritatea comunală din Camăr, conform ordinului Ministerului Agriculturii și Domeniilor, Direcția Vânătoarei, sub No. 46543—1922, aduce la cunoștința publică, că dreptul de vânat pe teritoriul comunei se vinde în licitație la 5 Noembrie 1922, orele 9 a. m., la Casa comunală, pe timp de 6 ani, dela 1 Noembrie 1922 până la 30 Octombrie 1928.

Camăr, la 10 Septembrie 1922.

Primar, *Bolla Franțisc* m. p.

Notar, *Olah Gavril* m. p.

No. 37 din 1922.

* *

Se aduce la cunoștință, că teritoriul de vânat al comunei Visnia se dă în arendă prin licitație publică în ziua de 28 Sept. 1922, la orele 10 a. m.

Prețul de strigare 40 lei. Arendarea se face pe 10 ani consecutivi. Condițiunile se pot vedea la primărie în orele oficioase, unde se va ținea și licitația.

Visnia, la 8 August 1922.

Ioan Demeter, notar cercual.

Emanuil Hutini, primar

No. 474 din 1922.

* *

Se aduce la cunoștință, că teritoriul de vânat al comunei Uilac se dă în arendă prin licitație publică în ziua de 26 Septembrie 1922, la orele 9 a. m.

Prețul de strigare 30 lei. Arendarea se face pe 10 ani consecutivi. Condițiunile se pot vedea la primărie în orele oficioase, unde se va ținea și licitația.

Uilac, la 8 Aug. 1922.

Ioan Demeter, notar cercual.

Aron Costin, primar

No. 474 din 1922.

* *

Se aduce la cunoștință, că teritoriul de vânat al comunei Chibulcut se dă în arendă prin licitație publică în ziua de 25 Septembrie 1922, la orele 9 a. m.

Prețul de strigare 40 lei. Arendarea se face pe 10 ani consecutivi. Condițiunile se pot vedea la primărie în orele oficioase, unde se va ținea și licitația.

Chibulcut, la 8 August 1922.

Ioan Demeter, notar cercual.

Mihail Laratos, primar

No. 474 din 1922.

* *

Se aduce la cunoștință, că teritoriul de vânat al comunei Șopteriu se dă în arendă prin licitație publică în ziua de 23 Sept. 1922, la orele 2 p. m.

Prețul de strigare 40 lei. Arendarea se face pe 10 ani consecutivi. Condițiunile se pot vedea la primărie în orele oficioase, unde se va ținea și licitația.

Șopteriu, la 8 August 1922.

Ioan Demeter, notar cercual.

Vasile Mantou, primar

No. 474 din 1922.

* *

Comuna Bileag face cunoscut, că dreptul de vânat se va da în arendă pe timpul dela 1 Ianuarie 1922 până la 31 Decembrie 1931, adică pe 10 ani, prin licitație publică verbală, care se va ținea la 27 Oct. 1922 la primăria comunală din Bileag.

Prețul de strigare 300 lei. Vadiul e de 10%.

Condițiunile de licitare se pot vedea în cancelaria notariatului Șomfalău între orele oficioase.

Postoferte și oferte în scris nu se primesc.

Primar, *Indescriabil*.

Notar, *Indescriabil*

PUBLICATIUNI

ESEROCHERIE

Adoptarea...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

PREȚUL 5 LEI NUMARUL
Prețul unui număr vechi simplu 10 Lei
dublu 20 Lei

Aplicarea Legii

...

...

...

Revista Vânătorilor

Organ al Uniunii Generale a Vânătorilor

88 SEPTEMBRIE 88

1922

UNIUNEA GENERALĂ A VÂNĂTORILOR

CONSILIUL DE ADMINISTRAȚIE

ANUL IV
No. 27

PREȘEDINTE: N. Cosăcescu, inginer și profesor.

SECRETAR GENERAL: M. D. Scrabă.

MEMBRI-CONSILIERI: I. Angelescu, fost ministru; N. P. Arabolu, Gh. Angheliescu, Colonel Toma Constantinescu, G. Combojorga, Circa Cesar, I. C. Danielescu, C. V. Deciu, Dumitrescu Romulus, Gh. Fântâneau; N. Pârjolescu, Căpitan C. Marinolu, G. Maxențianu, inginer; V. Maxențianu, avocat; Maior P. Namian, Opreșcu Florian; inginer, I. Popescu, Rădulescu M., E. Savopol, Al. Spireanu, Aurel Velicu, Gr. Zano, avocat.

CENSORI: M. Flechtenmacher, avocat, G. I. Lungu, Lt. I. Diaconescu, V. Vasilescu-Borcea și I. Brădeanu.

UNIUNEA GENERALĂ A VÂNĂTORILOR

Scopurile sale coprinzând interesele tuturor vânătorilor din întreaga țară, toate societățile de vânatoare se pot grupa în jurul ei.

TAXA DE INSCRIERE este numai **40 lei** (Nare cotizafuni lunare sau anuale).

MEMBRII ADERENȚI: cei ce donează până la 100 lei.
MEMBRII ACTIVI: cei ce donează cel puțin 100 lei.
MEMBRII ONORIFICI: cei ce donează 1000 lei.

Sediul: STR. 13 SEPTEMBRIE No. 85
— BUCUREȘTI —

REVISTA VANATORILOR

(Organ oficial al Uniunii
Generale a Vânătorilor).

Publică: articole cu subiecte pur vânătoarești; numele membrilor Uniunii; numele donatorilor; lista contravenienților la legea de vânatoare; dări de seamă a societăților de vânatoare, etc.

Abonament **50 lei** anual.

Prmește anunțuri comerciale 4.000 lei pe an.

Sediul: STR. 13 SEPTEMBRIE o 85
— BUCUREȘTI —

INSTITUTUL DERMOPLASTIC-ZOOLOGIC

== pentru împăiere ==

PROPRIETAR:

IOSIF ENĂCHESCU-MUȘCEL

27, STRADA AVEVIC, 27

(prin Șoseaua Kiseleff)

— (Casa proprie. — Telefon 32|9) —

Primește tot felul de animale pentru naturalizat (impaiat) cari se vor executa după cea mai nouă dermoplastică. Primește piei de animale pentru argăsit și prepararea lor ca: covoare, capete, etc. Pentru muzeele școlare, furnizează tot felul de obiecte zoologice necesare studiului istoriei naturale.

Membrii Unune Generale a Vânătorilor se bucură de o reducere de 20 la sută.

ATELIER DE ARMURARIE

GĂLIN CURCĂ

(fost 15 ani în atelierul E. BUCHMANN)

Aduc la cunoștința Onor Clientelei mele, precum și tuturor persoanelor-vânători, că în vederea timpului, am deschis un atelier special de armurărie în

Strada TURCULUI No. 3

și mă pot angaja, a executa orice lucrări și reparațiuni privitoare la *arme de vânatoare, de tir, cu glonț și de precizie, revolvere, pistoale, etc. etc.*, cu prețuri avantajoase.

Membrii Uniunii Generale a Vânătorilor se bucură de o reducere de 20 la sută.

Publică articole cu
subiecte pur vânătorești

Abonament 50 lei anual

Primește anunțuri
comerciale
4.000 lei pagina anual

Revista Vânătorilor

Organ al Uniunii G. a Vânătorilor

SEPTEMBRIE 1922.
Anul IV

No. 27

Director:

M. D. SCRABĂ

Secretarul General al Uniunii

Redactori:

Căpitan C. MARINOIU
din artilerie.

V. MAXENȚIANU

Avocat

Direcția și Administrația: Str. 13 Septembrie, 85. București

U. G. a V.

PARTEA OFICIALĂ

Congresul vânătorilor

Cercul vânătorilor a convocat un congres vânătoresc. care a avut loc la 3 și 4 Septembrie a. c.

Cum, în apelul adresat tuturor vânătorilor, în primul punct din ordinea de zi a Congresului era: „dacă actuala lege de vânătoare corespunde cerințelor vânătorești și ce rectificări ar trebui să i se facă”, punct ce interesa pe toate societățile de vânătoare și pe orice vânător în general, loviți atât de puternic prin vitregia actualei legi de vânătoare.

Uniunea generală a vânătorilor era deci datoare a da concurs inițiatorilor acestui congres fără a ține seamă că unele din chestiunile ce s'au pus în programul congresului, depășea sfera de activitate a cercului și intra în aceea a Uniunii.

Uniunea și-a făcut pe deplin datoria convocând toate societățile afiliate care s'au grăbit a răspunde favorabil la apelul ei, trimitând fiecare delegați, afară de II societăți care au trimis însă Uniunii câte un memoriu și delegație specială a fi reprezentate la congres.

Uniunea și-a îndeplinit cu plăcere această sarcină și prin Președintele ei d-l N. Cosăcescu, a atins, cu mult succes, toate chestiunile, ce interesau pe toți vânătorii, fără deosebire de clasă și avere.

Delegat al Ministerului de Interne era d-l Amiral Coandă, căruia asistența i-a acordat președenția congresului.

Din desbaterile congresului s'a afirmat din nou de țara întreagă, că legea vânătorească ne- fiind bine studiată și alcătuită de o singură persoană. fără o experiență vânătorească bine stabilită și necunoscătoare a obiceiurilor și a limbei țării noastre, nu corespunde intereselor generale, ne-completă și vitreg întocmită pentru societăți și pentru vânători. Ea conține multe lacune și dispoziții, a căror aplicare vor fi greu de îndeplinit.

Prin glasul d-lor N. Cosăcescu, Președintele Uniunii Generale a Vânătorilor; dr. Stoichitza, avocat, Sibiu; Teofil Grecu, din Bucovina; Mihail Cornescu, din Târgoviște; avocat Ciorapciu, Robert Murat și Șerban din Iași; Nițescu din Tulcea; Săvulescu din Craiova; Hâncul din Rădăuți; Ciobea și Kikonban din Galați; Schöppner din Dicio Sânn Martin; Georgescu inspector Silvic; Ialina din Constanța; Ceaușoiu din Azuga; Irimescu, Botoșani; Lucien Simon, Cetatea Albă; Louis Anen, Saba; Ciudin din Huși; Sadoveanu, Albrich, Bănuț, P. Popovici, Barsa-

covschi, Robescu, Baliș, V. Popescu, Bereznițchi, Gingir dela Vaslui, etc., s'a pus în evidență că din punctul de vedere fiscal autorul legii, inspirat probabil de legea ungurească, creată numai pentru grafi și magnați, lovește atât de crud în mulțime; că sancțiunile sunt exagerat de mari și unele lipsind cu desăvârșire, cum este cazul cu permisul de vânatoare, care n'are sancțiune prin lege pentru cei ce nu-l au și fără a se fixa o procedură expeditivă a legii.

Că legea menașează pe unii în detrimentul celorlalți și ceea ce este mai surprinzător și chiar regretabil, e că cei menajați — favorizații — e o mână de oameni; iar cei asupra cărora e multimea, e țara întreagă. O lege aristocratică.

Că deși promulgată încă dela 25 Octombrie 1921, din cauză nepăsării celor din minister, care nu se gândesc decât cum să-și asigure situațiile, această lege, nici astăzi n'are un regulament, dând loc la proteste și chiar refuzuri de a fi aplicată.

D. Amiral Coandă, față de protestul îndreptat și general al congresiștilor ș-a exprimat în aplauzele sălei, că îi pare rău că nu-i față reprezentantul ministerului de domenii să audă toate acestea.

Probabil, atât autorul legii, disidența Uniunii, cât și reprezentantul ministerului de domenii, au intrat în gaură de șarpe, n'au îndrăznit a se prezenta în fața congresului. Fuga-i rușinoasă, dar e sănătoasă!

Deasemenea din discuțiuni a reeșit destul de clar că vechea lege era cu mult superioară actualii legi de vânatoare și că rău s'a procedat luându-se dela ministerul de interne unde avea la îndemână toată administrația, jandarmeria, etc. etc., trecând-o la ministerul de domenii unde trebuie o nouă și o vastă cheltuială suportată prin paznici plătiți, etc. etc., altfel ni se ea atâtea și atâtea taxe și în schimb nu ni se dă nimic.

Față de o asemenea stare de lucruri congresul hotărâse să se ceară telegrafic Majestății Sale Regelui, ministerului de domenii și celui de interne precum și Președinților Corpurilor legiuitoare suspendarea actualii legi și înlocuirea ei cu vechea lege și asupra cărei hotărâri s'a revenit rămânând ca o comisie să se prezinte celor în drept, cerând stăruitor modificarea.

Nu s'a găsit unul, din întreaga asistență care să susție că această lege e cel puțin mediocră.

S'a întocmit o comisiune, care având drept bază memoriile depuse de diferite societăți de vânatoare prin Uniunea Generală a Vânătorilor și prin diferiți delegați și persoane, să elaboreze un proiect de lege, care să cuprindă doleanțele tuturor vânătorilor. Din Comisiune fac parte d-nii: N. Cosăcescu, C. Marăscu, M. Mărescu, Colonel Păun, Amiral Coandă, Col. Palada, precum și toți delegații tuturor societăților de vânatoare ce au depus și vor depune memorii.

„Uniunea” face din nou apel la toate societățile de vânatoare și la toți vânătorii din întreaga țară a trimite pe adresa Uniunii, str. 18 Septembrie No. 85, București tot ceea ce au de spus în privința modificării legii, care după cum se știe a promis că legea «hotărât va trebui modificată».

* * *

După terminarea congresului în aceeași zi la ora 9 s. a avut loc un banchet al congresiștilor la care s'au ridicat mai multe toaste de către d-nii: N. Cosăcescu, președintele Uniunii Generale a vânătorilor; M. Mărescu, președintele Cercului; Amiralul Coandă, delegatul ministerului de interne etc. etc.

S'a petrecut animat și vesel până după ora 12¹/₂ când s'au despărțit ducând fiecare o amintire plăcută de această primă frățească întrunire la un congres vânătoresc în România.

CALENDARUL VÂNĂTORILOR

(PE SEPTEMBRIE)

Se pot vâna :

— *P. pelișele, potârnichele, cărștii, porumbeii, turturelele, cocoșarii, sturzii, găinele de munte, fuzanii, găinele de alun, lebedele, găștele, rațele, becaținele și orice vinat de baltă.*

— *Iepurii dela 15 Septembrie.*

— *Cerbii, cerbii (dama, căprioarele (șap.) numai partea masculină).*

— *Urșii, lupii, mistreții, viezuri, vulpele, dihorii, pisicile sălbatice și toate animalele stricătoare și păsările răpitoare care se pot vâna în orice timp și prin orice mijloc.*

Nu se pot vâna :

— *Cerboaicile, cerbii dama (partea feminină), căprioarele (capre).*

— *Iepurii până la 15 Septembrie.*

— *Păștile cântătoare nu se pot vâna, în tot cursul anului.*

R. V.

Timpuri urâte

Urâte timpuri am ajuns ! După atâta vărsare de sânge, în loc să se înfăptuiască dragostea între frați de acelaș neam, pare că spiritele rele din văzduhul îi mână pe unii contra altora, și fiecare când poate și unde poate, nu caută decât distrugerea fraților săi.

Din vremele cele mai străbune în mica țară românească era o dragoste sfântă și misterioasă între toți românii cari purtau arma cu îndeletnicirea de vânatoare.

Ce credeți că erau pe vremuri vânătorii în țara românească, numai colindătorii munților și pădurilor după animale și păsări sălbatice ? Nu, ei erau și fruntașii luptători pentru apărarea țării lor, pentru apărarea libertăților pe timpurile subjugărilor străine, care de atâtea ori, au venit asupra capului acestei țări.

Atunci când precum să știe se sculau cu mic cu mare, cine erau înaintea mulțimei decât purtătorii de arme, — cine erau căpeteniile conducătoare în luptă, decât purtătorii de arme și strategicii vânători ?

Acum se calcă drepturile sfinte străbune și se pun fel de fel de piedici, numai și numai ca plictisiți de prigonirile unei legi vitrige, fiecare să-și arunce pușca în pod și strângându-și inima cât pumnul, să îngâne: „Nu se poate, trebuie să vie vremuri mai bune“. Nu se poate în țara românească să stea fără rușine, în legea vânatului un articol ca cel de mai jos :

Art. 39. Sunt scutiți de obligația de a avea permis de vânat :

a) Persoanele propuse la ocrotirea vânatului și la paza terenurilor de vânat, dar numai când vânează din ordinul stăpânului.

Iată un articol de lege, pe care nu-l poți întâlni nici în legea lui Caragea.

Știut este că boerii de pe vremuri, erau acei români, cari cu sabia în mână se ilustrau pe câmpul

de luptă, ei erau iubitori de vânătoare la fel cu toți Domnitorii, — dar stăpâni, cari să-și scutească slugile de taxe și de permis, pentru a putea vâna peste tot, și în orice timp numai ca să umple burtele voluminoase de sardanapali, asta nu credeam s'o văd în lege, — cu toate astea lumea vede, lumea tace, stăpânul știe ce face !..

E chiar scârbă unui vânător să mai poarte arma cum o purta odată cu fală, când prin lege, celor nevoiași de a purta cum se cade o armă, și neputincioși de a sbura ca vulturii peste crestele munților pleșuvi, li se dă voie ca să impuste chiar în timpul când vânătoreea este oprită, pentru respectul epocii de reproducție, pe cine și ce : Cerbul și cerbul Dama de ambele sexe, pare că am avea atâți oerbi, și mai ales cerbul Dama, încât a speriat pe cei ce au votat această lege.

Surprinzător e faptul, că dacă te întâlnești cu vreunul din cei ce au făcut parte din Parlamentul în care s'a trecut această lege, și i-o arăți, mirați răspund că, ei nu au avut cunoștință de aceste întorsături, adică că, acela ce este în vizită cu ministrul de domenii, se duce seara la ciai la el, ia o carte de vizită cu care apoi pleacă la munte la aer, în luna Mai, Iunie, Iulie, unde găsește pe Moș Bran sau Stan, bătrân vânător care deacum nu mai are permis de vânătoare și nu mai pune mâna pe pușcă dar cunoaște colnicele. Bătrânul duce scaunul și me, rindele coconașului, îl așează pe scaun și așteaptă până vine cerboica la apă cu puil, și din ascunzătoare asasinează pe mamă cu fiul ei. Tirani distrugători cari caută protejarea vânatului, prin oprirea copoiului.

Pe cine opresc ei ! copoiul care veșnic dă de veste în pădure că el este acolo la postul său, de nu se mai poate aciua vulpea criminală care svântă micii epurași în cuiburile lor.

O Doamne ! ce-mi văzură ochii, vânătoreea la pândă, înbrățișată de oamenii legii, cum uită ei că chiar și legile sociale, pe care ei le execută, pândă la omor este *asasinat*, iar la bătaie, un grav delict.

O timpuri de altădată, când după răsăritul soarelui primăvara într'un lăstar mic de tufă roșie, cănele se oprea ca stânca și apoi încet, încet, scula perechea de țigarete.

Nu ! lor nu le place, nu vor să-și obosească picioarele, sau sunt neputincioși și de aceia le convine mai bine pândă. — Trage cu automobilul lângă marginea pădurei unde bătrânul vânător țaran, care plânge trecutul când avea și el dreptul, să poarte armă, îl duce la trecătoreea sitarilor și din automobil trage ce trage și repede acasă cât ai clipi cu ochii ca să fie la timp la tabiet.

Neputincioșii nu cunosc înțepăturile sângeroase dar dulci ale hățșurilor din zăvoaie toamna pentru ca să scoli un solitar.

Domnilor conducători ai destinului vânătorilor, prea v'ați boerit, prea v'ați depărtat de opinca vânătorească, nu uitați că la vânătoare Regele și țaranul de multe ori mănâncă dintr'o strachină.

Nu uitați că țara asta pentru apărarea ei are nevoie de bărbați obișnuiți cu viforele ernei și cu orice intemperii ale vremii, cunoscători ai colnicelor de munte și strategiei jocurilor excoartațiilor scoarței pământeste.

Nu uitați și aduceți-vă aminte că micul popor bur a speriat Europa numai cu abilitatea lor de țintași vânători și strategici cunoscători ai munților și văilor unde s'au născut.

Jos cu această lege fără dare de seamă, făcută pentru nevoinici!

Lăsați armat brațul fiecărui român care are dragostea de vânătoare!

Lăsați copoii de munte ai țaranului, care apără epurile de vulpe și să știți că, unde nu cântă copoii nu este epură.

Altfel blestemați veți fi din generație în generație că a-ți distrus cel mai nobil sentiment din inimele românești.

Cu capul răzimat pe arcul de aur plânge..... Diana.

Craiova, 23 August 1922.

Emil Cruceilă

O pază la Urși

(in Voinești-Vâlcea)

Plecasem într-o excursiune în luna August 1903, cu un coleg al meu, decedat, pe atunci silviculorul statului la ocolul Butoiu (Dâmbovița).

Atât dânsul cât și soția sa, erau pasionați excursioniști — fără a fi și vânători — iubeau natura, și mai mulți ani împreună, am colindat frumoșii munți ai Bucegelui.

Excursia ce ne propusesem a face în acel an a fost o adevărată expediție, căci plecați călări dela Bușteni eu, soția, fata mea, și dânsii amândoi, nu ne-am opuit decât la muntele Parângu din Vâlcea — făcând 12 zile bătute de călărie — pe poteca vechei granițe — poposind nopțile unde da Dumnezeu, în cort ca indienii; pe lângă pădurari, aveam câte 2 grăniceri din ordin superior, cari ne conduceau din pichet în pichet — și 3 cai de rezervă cu bagajele și merinde.

Un timp minunat de frumos, cu cer albastru ca viorica, fără ploaie și fără vânt ne-au favorizat expediția, așa că, am putut sorbi cu nesăț din frumusețele naturii Alpine, a meleagurilor înalte ce străbatem.

Deși ca student la Nancy, în timpul vacanțelor, cu 2 englezi și un rus, colegi, am cutrierat în mai multe veri, aproape toți munții Elveției, ș'am văzut frumusețele ei, totuși mărturisesc, că multe localități din munții noștri, deși mai mici ca Alpii, au poziții cari de ar avea lacurile albastre ale Elveției ar rivaliza, poate chiar le-ar și întrece.

Ajungem după 7—8 zile de drum, vecinici și sănătoși, fără a simți truda celor 12—15 ore de călărie zilnic, în valea Lotrului din munții maiestosi ai Vâlcei.

Ai în marele sat Brezoiu — suntem primiți cu multă

căldură de către administrația unui bun prieten al meu, Stefan Gaillac mare exploatator de păduri și vânător distins.

Plecăm după ce prânzim, spre Malaia—Voineasa—Voineșița—Vidra—Parângu, cu gând să ne coborâm în valea Jiului la Păiuș, dar n'am putut face complet itinerarul nostru, din pricina că a 12 a zi s'a pus pe o ploaie grozavă de cele beșicate, acoperindu-se toți munții până 'n poale de nori negri și deși din cari curgea puhoi nu altceva, parcă se rupsese baerele cerului!

În drum spre Voineasa, întâlnim o companie călări de excursioniști, cuconițe tinerele și domnișori în ghete de lac, având în frunte pe simpaticul și pasionatul turist A. Crâsnaru, — pe atunci prefect de Vâlcea, îl cunoșteam bine — ne salutăm călduros, și dânsul în treacăt îmi spune că un urs mare, a rupt un bou la Voineasa, chiar în acea noapte, și 'mi recomanda cu mult foc să stau de pază în acea seară că trebuie să revie la hoit.

Deși mă simțeam cam trudit de atâtea sute de kilometri de călărie, când am auzit această veste bună, care fiind și un prilej sigur a da într'un urs, n'am mai stat la gânduri, și cum am ajuns la satul Voineasa, cam în asfințit de soare și cam flămând, am luat pe silviculorul societății care mi-a procurat o pușcă foc central cu două țevi, și cu doi pădurari am plecat, condus de stăpânul bouului rupt de urs, pe o potecă strimă și șarpuită, însoțiți și de copila mea, care deși n'avea decât 13 ani, dar era pasionată de natură și de vânătoare: *Ce naște din pisică șoa ec prinde!*... ajungând peste un cias, când amurgise bine, la punctul nostru, unde găsim restul cadavrului. Alegem pozițiile la distanța potrivită, pentru a putea împușca cu siguranță, căci era o noapte cam întunecoasă.

Trece un sfert, o jumătate, un ceas — apoi două și nimic nu mișcă, uneori mi se părea că zăresc ceva negru lângă hoit, rădicam pușca, dar băgând bine de seamă, vedeam că nu era nimic.

Intr'un târziu, ca după vre-o trei ceasuri din noapte adică aproape de miezul nopții, se aude un uruiș de bolovani pe coasta d'asupra mea, inima prinde a mi svăoni cu putere, mâna se încleștează pe pușcă, iar degetul sta gata a atinge trăgaciul. Din când în când câte un bolovan se aude sărind pe coastă în apropiere, în partea unde era pădurea de brad și de unde bănuiam că va veni dihania, cum s'a și întâmplat!

Trece ca 10 minute dela primul șgomot de bolovani răsucesc capul, când într-o parte când în alta și nu zăresc nimic, deodată nu știu pe unde a trecut și venit ursul la cadavru, dar nu s'a apucat îndată de mâncare, ci se învârtea împrejur, presupun că (mi rosea) adulmeca prezența vre-unuia din noi.

N'am mai avut răbdare de fică să nu fugă și ochesc bine în grămada neagră, cam la mijloc, aprind amândouă focurile deodată, după care reîncarc iute, fără să mă mai uit spre namila de urs!

Rădic ochii, aud îndată alte două focuri din stânga și din dreapta mea, un mormăit îngrozitor face să

clocotească dealurile, tulburând liniștea nopții. Numeroase ecouri răspund în toate părțile, un gemăt prelung și înădușit se aude la hoitul boului, apoi tăcere de mormânt!...

Nici unul nu îndrăzneam încă să ne apropiem sau să vorbim, așteptând ca un sfert de ceas în complectă liniște și tăcere, de teamă a nu ne trăda pozițiile, căci putea să nu fie încă mort și atunci o pățeam rău, căci noaptea nu ești sigur de împuscătură!

Din fericire nimic nu mai mișca, aruncăm întâi bolovani, apoi începem a ne chema și aprindem un foc, stând bine înțeles gata de orice întâmplare!

Cu tăciuni aprinși ne apropiem, stând cu puștele întinse, dar ursul era mort.

Lăsăm doi pădurari de gardă și ne reîntoarcem cu mare bucurie în Voineasa, de unde a doua zi am trimis oameni și l-au adus cu o sanie. Jumătate satul l-au prohodit căci le făcuse mari stricăciuni în vite

Ernest C. Gheorghiu
Inspector silvic.

Nimicuri... tehnice!

Vorbeam anul trecut de arme (vezi No. 9 al Revistei) și lăsasem necomplet tratată chestiunea lungimii țevelor—suficient de importantă, însă cu gândul să-i destin un articol special, tocmai pentru a atrage atențiunea asupra ei. Nu-mi trecea prin cap însă, că întâmplări independente de dorința mea, mă vor face să tac atâta vreme și să las atâta timp până să mă țin de vorbă.

Eu—și promisesem—râd singur și iau martor pe iubitul nostru Director, să povestească dânsul, ce face cu Bură.

Va veți aștepta acum—probabil să dau o soluție limpede: pușca de calibrul 12 trebuie să aibă țeava de 77 centimetri. Aș vrea s'o fac dar nu pot; chestiunea lungimii țevelor încă nu are o soluție clară și unică pentru că nici desideratele vânătorilor nu sunt aceleași de la individ la individ.

Și în fața imaginației atâtor clienți care mai de care mai original—cred că trebuie iertat armurierilor că ne pun în fața unei atâta de imense varietăți de arme că îți pierzi capul neștiind ce să mai alegi.

În medie spuneam că lungimile ce convin rațional unor țevi ar fi:

calibru 12 — țevi de 72 cm.
, 16 — „ „ 70 cm.
, 20 — „ „ 63 cm.

Când dau aceste lungimi ca medii mă ghidez numai de considerațiile următoare:

1. Să se asigure o cameră suficient de mare pentru chestiunea pulberii din cartuș, adică să nu rămână pulbere ne arsă în țeavă și

2. În timpul deflagrațiunii gazelor, alicele fiind supuse unei tripidațiuni intense, țeava să fie destal de lungă spre a le amortisa și a da calea bună alicelor, care altfel ar urma diumuri foarte curioase.

Fac abstracție aci pentru că consider drept speculațiune chestiunea lungimii liniei de miră (de ochire).

Este adevărat că cu cât o linie de miră (distanța dintre înălțător și cătare) este mai mare, cu atât erorile de ochire au o influență mai mică asupra tragării. E un adevăr matematic. Da! Însă nu trebuie uitat că o carabină Mannlicher 65 mm. are a linie miră de abia 32 cm., iar arma de infanterie de 59 cm. și totuși a acestor două arme cu glonț li se cere o precizie în ochire cu mult mai mare de cât armei de vânatoare.

La armele de vânat linia de miră este de fapt chiar lungimea țevii de la bascula până la cătare.

Mijocurile date mai sus, vor suferi bine înțeles oare care modificări după întrebuințările ce intenționat dorește să dea armei fie care vânător. Astfel pentru cei ce vreau o armă specială pentru tragere la porumbei, pentru iarnă la sărite, pentru munte eventual, etc. — în definitiv bătăe mare, — lungimea țevelor va crește bine înțeles cu 4, 6 sau chiar 8 centimetri.

Invers, pentru cel ce dorește o armă ușoară pentru început de sezon, prepelițe, potârnică, etc.; ori pentru teren acoperit la șitari și iepuri unde predomină înțea de ochire de „epaulment“ va obține un real avantaj luând o armă cu circa 5-8 cm. mai scurtă.

Este de la sine înțeles însă că în asemenea cazuri de întrebuințare specială, să nu ne așteptăm a face lovituri de lungime cu 63 cm. și nici epolamente instantanee cu o țeavă de 80 cm.

O țeavă lungă bate mai departe—e drept—dar în schimb se epolează mai greu iar prin crânguri și tufișuri devine o adevărată pacoste.

O țeavă scurtă bate mai aproape, dar se pune la ochi mult mai repede—astfel că lovitura ajunge vânatul, înainte de a se fi depărtat.

Vânătorul—înre aceste limite—are tot câmpul să-și aleagă arma ce dorește cedând într-o direcțiune sau în alta.

Un factor ce pare că a adus o perturbare în aceste legi simple și stabilite de mult—ar fi poate Chokebored-ul apărut pe la 1875-80. În No. 9 l'am descris amănunțit așa că nu mai insist acum asupra construcției sale; mă voi ocupa numai de efectele lui asupra tirului... și asupra vânătorilor!!

Ca ori ce lucru nou a stârnit pe vremuri admirația și a intrat „en vogue“, ca rochiile scurte la cucoane. În «Manuel du chasseur» apărut cred pe la 82-85 se spune ca „choke-ul“ îmbunătățește tirul cam de 5 ori. Adecă dacă o armă cilindrică pune 50 de alice într'un semu la 40 pași, o țeava choke pune cam 250. Cu asemenea observațiuni era natural să se ajungă la exagerările de acum câți va ani, când erai ut drept «brânzoii» dacă nu erai purtătorul unui «dublu-full-choke». S'a trecut toată gama; la început o țeavă choke; apoi amândouă, etc. Alții mai buni, mai doctori, au început combinațiuni de scurtare de țevi cu adopțiune de full-choke.

Cu timpul, entusiaștii Choke Borului au început să se calmeze și încă din zi în zi mai tare și mai re-

pede. Marea majoritate a vânătorilor au început să se sature de «dublu choke», de «duble full» și să revină la vechile arme cilindrice pentru că fiind trăgători mijlocii au văzut clar că-și leagă singuri o piatră de gât cu aeste mașini cu care scapau sistematic mai tot vânatul apropiat, pe care altă dată îl făceau sigur.

În fine când datorită standurilor moderne s'a stabilit că un choke normal nu influențează gruparea de cât cu 50% s'a început calea înapoi — compromisuri într'o țevă cilindrică și alta choke, iar în urmă demi-choke sau «modified-choke».

Aceasta e forma cea mai schematică sub care pot reda evoluția choke boredului în cei 45 de ani de existență a sa.

Erorile făcute se pot contura în două puncte: unul de ordin tehnic, altul de ordin vânătoresc — și le voi descrie pentru că și azi — toți cei ce nu sunt la curent cu evoluția schițată mai sus, sunt încă susceptibili de erori mari. Și intenția mea este tocmai ca să pun la îndemâna tuturor — rezultatul celor mulți — rezultatul unui studiu imparțial.

Prima eroare — cea de ordin tehnic cons.ă în credința că chokul mărește bătaia. Este fals! *Bătaia rămâne aceeași și pentru o țevă choke și pentru una cilindrică, la încărcătură și lungime egală.* Bătaie înțeleg drumul alicelor de la gura țevii până atinge pământul. Din această bătaie, pe noi vânătorii ne interesează numai partea dinspre noi, de la țevă până unde alica are încă putere să omoare, iar snopul e destul de des ca să îmbrace vânatul. Adecă să nu scape vânatul neatins deloc, printre alice, ori atins prost.

Aceasta ar fi «*bătaia utilă*» care la armele cilindrice ar fi cam de 35—45 pași de exemplu.

Choke boredul însă strânge snopul astfel că «*bătaia utilă*» ține până pe la vre-o 60 de pași, 65 chiar adecă, deși alica e mai slăbită, însă vânatul e suficient de îmbrăcat de snop ca să cadă la această distanță. Cu arma cilindrică ar fi scăpat neatins.

Cred că sunt clar.

A doua greșeală — provocată de lăcomia și de lipsa de modestie omenească — e mai distractivă puțin; las pe «snobi» de oparte.

Cum s'a văzut efectul choke-lui, toți s'au repezit să-l adopte, cerându-l cât mai puternic, doar vor ucide mai departe, mai mult. Rezultatul a fost că s'a ucis departe dar s'a scăpat vânatul sărit aproape.

În adevăr într'un full-choke alicele, aproape, fac glonț pe 20—25 pași, și tot vânatul sărit în această zonă scapă la 90% din vânători, căci îți trebuie o dexteritate remarcabilă ca să plasezi focul pe vânat, operație ce devine o artă grea când e vorba de teren acoperit.

E greu să mă credeți — nimic mai puțin omenesc decât să te recunoști inferior cuiva — mai ales vânător! Ca să conving pe cei ce nu mă cred îi invit să ia o carabină cu glonț, la urma urmei o armă calib. 28 și să încerce odată la câmp să ucidă un iepure la 20 de pași. Vor vedea atunci ce înseamnă sportul acesta.

După experiența neplăcută de mai sus, a început să revină la trecut, cu toate gamele ce am pomenit.

Acestea toate spuse cred că nu mă depărtez de părerea generală că choke-boredul, care constituie un progres necontestat al armei, nu trebuie împins la exces, și nici generalizat.

Incepătorii toți, marea majoritate a vânătorilor, cei pe care ocupațiunile nu-i lasă să se antreneze tot timpul, în fine vânătorii nervoși vor avea un necontestat avantaj din preconizarea țevilor cilindrice, ori cel mult una demi-choke. Vor scăpa — e drept — câte va lovituri de lungime; vor avea însă toate loviturile apropiate și mijlocii. Ori, acestea fac majoritatea și în vânătoare ca și aiurea, toamna se numără bobocii, totalul interesează.

E drept, nimic mai de admirat de cât un trăgător de elită care îți răstoarnă iepurile ori șitarul la 70—100 metri cu un dublu full-choke. Acești trăgători sunt rari de tot și cu siguranță că nu vor scăpa nici loviturile apropiate. Duble choke, full-choke e arma artistului, trăgător agil, ochi și nervi, ori rassa aceasta e rară, s'o recunoaștem.

Pentru noi — cei mulți — vom fi în elementul nostru cu o țevă cilindrică și una choke-bored.

Și în această chestiune cât pare de simplă tot s'a găsit loc pentru o mică speculație, anume: care țevă să fie choke? Stânga sau dreapta? Sigur că râdeți, și totuși sunt pagini întregi care tratează această chestiune. Am început să mă conving că există un fel de oameni și mulți care își pun întrebări și apoi se minunează singuri de ele.

Să vedeți: unii susțin că dreapta să fie choke, pentru că la dubleuri primul foc pleacă în pasăre mai departe. Just și adevărat este.

CHASSE & PECHE

L'un des organes sportifs les plus répandus.

CHASSE, CHIENS, PECHE, HIPPOLOGIE, AVICULTURE, etc.

DIRECTION: 1, Avenue de la Toison d'Or, BRUXELLES (Belgique)

DEMANDEZ DES NOS SPECIMENS.

Alții zic nu. Stânga să fie choke, pentru că la bătae las vânatul să se apropie și trag cu dreapta, și numai dacă scapă trag după el cu stânga.

Ce să mai zic eu atunci?

Dumnezeu să-i pieptene și te las să hotărăști singur iubite cititor.

Acum pentru că m'am apucat să vorbesc de speculațiuni, barem să vorbesc încă de una în legătură cu choke bored-ul. E vorba de plumbul tare, plumbul întărit ori «Chilled-Shot».

Anume, observându-se că cu cât se modernizau armele, cu cât se strângeau la gură, cu atât loviturile deveneau mai anormale, iar vânatul rămânea mai sănătos. Între alte cauze, se constată că foarte multe alice eșiau deformatе, stâlcite din full-choke-uri.

Pentru remedierea răului se imaginează întărirea plumbului de alice. Fie care fabrică își găsește un mijloc de a-l întări, dar mai ales de a-și face reclamă.

S'au adoptat trei soluții:

Prima, cea mai bună, dar cea mai răspândită, constă din presarea plumbului. Se mărește astfel densitatea metalului. După cât va timp și numai pentru alicele mari s'a adăugat în plus nichelarea lor, întărind și mai mult suprafața lor.

A doua soluție, mai puțin costisitoare a fost găsită de ații prin amestecul plumbului cu antimoniu, staniu și zinc. Rezultatele căutate au fost atinse—metalul e mai dur—în schimb și calitățile balistice sunt diminuate, căci densitatea metalului este cu mult mai mică la volum egal.

În fine—a treia soluție—și cea mai recentă constă din combinarea celor două precedente, adică un amestec al plumbului cu o slabă proporție de antimoniu, staniu, zinc, în schimb presarea alicelor până la redobândirea densității echivalente plumbului simplu. Pentru alicele mari se adoptă și nichelarea.

Acum când privesc în urmă toate procedeele și cu toate considerațiile ce rezultă din experiențele făcute nu ezit un moment, să spun că din cele trei modele expuse—cel mai bun e al patrulea—«*plumbul moale*».

Și iată de ce: E singurul care păstrează densitatea cea mai mare deci batae mare nu ricoșează, traecto-

rie întinsă, putere omorătoare, în plus că e cel mai accesibil tuturor pungilor. Plumbul presat costă de patru ori mai scump.

Alicele de aliagiu de plumb cu antimoniu, fiind mai ușoare pierd mai repede calitățile lor balistice, iar când izbesc piatra sau crengile copacilor dau ricoșete foarte periculoase pentru cei ce sunt mai pe aproape.

De altfel odată cu tendința revenirii la țeava cilindrică și piombul tare va dispărea din uz, ne mai având rost. Nu e rău să se știe însă, că și în țevile choke bored, plumbul moale nu merge de loc rău—din contra merge foarte bine. În orice caz incomparabil mai bine decât plumbul tare cu țevile cilindrice în care nu are ce căuta.

Eu unul—repet—trag alica de plumb moale chiar în full-choke, e mai eficient, încapе mai bine și mă fereste și de accidente.

Dacă însă v'ați obișnuit cu alica tare, întrebuințați atunci pe cea englezească, pare a fi mai bună.

Cu aceasta am terminat ce-am avut de spus despre lungimea țevilor choke bored-ul și plumbul întărit.

Aș fi mulțumit de munca mea dacă aș reuși să dau nota realității simple, fără flori, astfel ca să fiu de un real folos camarazilor ce nu voesc să fie trași pe sfoară de toate speculațiile.

Căpitan Burcă.

Vănatul în România

Printre alte legi aduse de diferite guverne, după războiul care a dat viață atâtor legi și regulamente, mai e și legea pentru ocrotirea vânătorului. Probabil și această lege, ca atâtea altele din țara noastră, s'a copiat după acelea a statelor străine, natural cu adăugirile și suprimările, făcute de cei ce au legiferat-o; dar care nu este adaptabilă nici mediului și nici împrejurărilor din țara noastră.

În prima linie, actuala lege, pune un abiz între vânătorul cu mijloace modeste și dreptul de a vâna. Pe de altă parte, dă toată latitudinea în această direcție, proprietarului bogat.

Articole de vânătoare la Magazinul „FACLA“

— Calea Victoriei, No. 113 —

În vederea sezonului, este cel mai bine asortat și vinde mai ieftin ca ori unde. *Invinge orice concurență*
Puști noi (cu sau fără cocoșe) din cele mai renumite fabrici, pentru pulbere cu sau fără fum.

Tuburi de diferite calibre. *Calități superioare.*

Alice și Capse.

Bure (de pâslă, feutru, carton) *superioare.* Diferite calibre.

Genți, cartușiere, tocuri pentru puști, curele, etc.

Diferite accesorii pentru încărcat cartușe și curățat armele.

□ □ Primește comenzi pentru încărcarea cartușelor cu material fin și garantat □ □
 + + + Primește arme și articole de vânătoare de ocazie spre vânzare + + +

În ceia ce privește protecția vânatului, nu se mărginește la alt nimic această lege, decât la stărpirea braconajului și prea puțin la popularea terenurilor sterpe, cu vânat.

Dacă ne-am ocupa de felul cum s'ar putea stârpi braconajul prin noua lege, vom vedea că această măsură, cade în sarcina tuturilor și a nimănui.

Cantonierii și paznicii de vânat vor să fie mai la înălțime ca jandarmii, care vor „lăsa să treacă de la ei” împuscarea unui iepure ori alt vânat, în epoca prohibită, după cum iarăși discordii nu se vor întâmpla între săteni, pentru unii, care au căzut în aceeași culpă.

Nu-mi amintesc care articol spune că pentru acele societăți care se vor distinge, se vor da vânaturi pentru prăsilă !?

Venim la chestiunea aceasta și ocolind legea pe care o lăsăm să o îndrepte timpul și împrejurările care vor înăbuși ambițiile și patimile celor ce au creat-o ne ocupăm de prăsierea vânatului, a unuia din acel vânat care tinde să dispară ; ca atâtea altele din țara noastră.

E vorba de fasani și repopularea lor în România întregită. În această chestiune, am vorbit cu un specialist cu o practică de 30 ani făcută în străinătate. Interlocutorul meu îmi spune, că România este una din cele mai bogate țări, cu terenuri admirabile pentru reproducerea fazanilor. Una din vânaturile cele mai frumoase și folositoare din Europa: Un vânat excelent de o delicateță excelentă pentru masă. În Europa avem vre-o 18 rase de fasani, din care în România se cunosc trei. Phasianus—Mongoliens, Phasianus Torquatus și Phasianus Colchicus.

Cel din urmă este în Europa, de sute de ani. Aceste trei spețe, ușor de crescut, se înmulțesc foarte ușor și în trei sferturi din an ; hrana și o găsesc cu mare ușurință. Orișicât ar face, unele mici stricăciuni agriculturii, poate mai puțin ca alte păsări, apoi pe lângă că sunt de treburință, aceștia din urmă prin distrugerea insectelor vătămătoare sămănăturilor, mâncând până la 1200 viermi pe zi care le constituie hrana. Suficientă hrană găsesc și în mlăștini cum și pe frunzele pomilor și în special a stejarului unde găsesc un nutriment delicios, în galele făcute de viespe, a cărora distrugători sunt fasanii. În gușa unui fasan în împrejurimele Strasburgului se citează cazul când s'a găsit 124 melcișori.

Ei mai sunt distrugătorii viperilor și șoparlelor. S'au cunoscut păduri în care aceste reptile erau în abundență, iar la popularea pădurilor cu fasani după 34 ani, au dispărut. De asemenea le plac foarte mult șoarecii de câmp.

La noi, puțin cât a mai rămas din acest vânat, s'ar putea repopula cu ușurință dacă fauritorii legilor ar pune mai mult punct, în această direcție. Acolo unde vânătorii își dau seamă și sunt conștiincioși, s'ar putea popula păduri cu fasani pentru reproducție.

Fasanii sunt poligami și în locurile unde nu sunt

animale distrugătoare, și chiar dacă sunt s'ar putea distruge, se reproduc foarte iute.

Ei fac 15-22 ouă și care sunt totdeauna 90-95 la sută fecunde. Epoca ouatului este de la 25 Martie, până la finele lui Maiu și începutul lui Iunie, dar aceste din urmă nu sunt de mare valoare.

Dacă primul cuib este distrus făsănița ouă a doua oară.

În ceia ce privește creșterea artificială, ea este practică și deși reclamă cheltueli, este însă cu mare succes. Nu trebuie să se uite că de pe urma vânatului fasanilor, pe lângă o distracție plăcută, apoi proprietarii parcurilor de fasani, au câștiguri frumoase. În Franța și în Anglita este obiceiul să se facă vânători înainte sărbătorilor Crăciunului, atunci când penele lor sunt frumoase și prețul de vânzare bun.

La noi ar fi necesar, ca vânatul fasanilor să se oprească pe 5 ani. Într'un domeniu al statului bine organizat și condus de un specialist, s'ar putea face o experiență și roadele ar fi considerabile.

În acelaș sens și în acelaș domeniu s'ar putea uza la fel și pentru alte feluri de vânat care tind să dispară.

Cel mai mare dușman al fasanilor este: vulpea, pisica, nevăstuica și mai ales ariciul. Din pasări au dușmani: pupăza, gaița și cioara gri, întrucâtva și cioara neagră care distruge ouăle.

Într'un număr viitor vom reveni asupra acestei chestiuni a vânatului, care este destul de importantă și tot pe atât de neglijată de unii și neînțeleasă de mulți.

Gogu Alexandrescu
ziarist

O vânătoare în Județul Olt

Societatea de Vânătoare «Diana» din Județul Olt în anul 1912 luna Decembrie organizează o vânătoare de lupi vulpi și epuri cu bătaiași în pădurea Corbu din acel județ. Zis și făcut la primul semnal tot ce este vânător pasionat la ora 8 seara se afla pe peronul gării în așteptarea trenului. Fix ora 8 jumătate trenul pornește în huete și chiote întocmai cum pleacă armata română la rasboi. După o oră de drum cu trenu în care timp avocatul Georoceanu a făcut fel de fel de glume hazlii cu niște țigani pe care voia să-i ia cu sila la vânătoare să împuște lupii cari făceau ravagii printre vitele locuitorilor. La oprirea trenului în gară suntem primiți de Comandantul companiei de jandarmi, care ne comunică că pentru mâine avem 200 de flăcăi bătaiași și un caporal cu goarna călare care va aranja bătaia și suna începearea vânătoarei. I am mulțumit și am plecat cu toții la un mic hotel, după o mică gustare vin de Drăgășani ne-am repartizat-grupuri grupuri în camerele de culcare. Bătrânul Costică Gioroceanu ne-a ținut o cuvântare prin care ne recomanda să lăsăm talașul și să ne culcăm că dimineată în zorn zilei trebuie să fim la locul de onoare, iar el se duce cu moș

Stanciu să urle cu oala în pădure ca să aștepte în ce parte a pădurii sunt lupi. Eu și cu câțiva prieteni ne-am retras în camera destinată și ne-am culcat, iar ceata cea mare a luat dela început cu gustarea în așteptarea bătrânilor să le aducă rezultatul dacă avem noroc să dăm peste lupi.

A doua zi în revărsatul zorilor când ne sculăm auzim în camera de alături gălăgie mare. Când deschid ușa ce să văd! un tablou de toată nostimada: după ce au venit bătrâni cu rezultatul satisfăcător că la primul urlet lupii au răspuns și sunt mulți că hălăncănea pădurea de bucurie sau pus la bănt din sângele lui Hristos. Și pe când Doctorul în drept de la Paris, Ionescu le istorisea viața parisiiană cât e de frumoasă toți fiind atenți la cele ce se istorisea au adormit în diferite pozițiuni cu puștile în mână.

Mă adresez bătrânului pensionar și îl întreb: povățuiești într'un fel și faci în alt fel? El răspunde: să faci ce zice popa dar să nu faci ce face popa!..

Auzim afară sunând cu goarna adunarea pentru strângerea bătăiașilor. N'a trecut 15 minute și armata era formată gata pentru atac.

Deși pe acel timp eram maestru de vânătoare, însă necunoscând poziția pădurei, am dat comanda pensionarului Giorocianu, care chemă pe caporalul ce era călare și-i ordonă de unde încep bătăiașii și unde trebuie așezați pușcașii.

Plecăm unii într'o parte pe poteca din pădure alții pe alta. Mergând dăm peste urme de lup. Cu o zi înainte plouase, pământul fiind moale se cunoștea laba unde călcase. Cu noi luasem vânători din sat cari aveau puști, — nu era strict ca astăzi, — printre care era și un țigan cu o pușculiță cu o țevă și cu un topor la brâu; întreb pe țigan: ce mai faci cu toporul dacă ai pușcă? el răspunde: pușca este cu un foc, dacă am tras și n'am lovit sau am rănit se reped lupi la mine și trebuie să mă apăr cu toporul. Văzând cu cine am deaface, fac o glumă, — pe tot drumul din pădure erau urme de lupi, sparg ghiata dintr'o urmă, că în Decembrie apele înghețau roaptea și spăl țeava puștii cu apă din urma lupului; țiganul dimpreună cu alți săteni mă întreabă de ce așa?! Le răspund că lupul vine după miros la urmă și are să vie drept în pușca mea, săteni fac ca mine țiganul însă nu, obiectând că dacă spală pușca cu apă din laba lupului, trage praful de pușcă igrasie și nu mai ia capsă foc. Am înțeles frica țiganului, ce nu voia ca să vie lupul la el.

Pe liniile destinate se aranjază, vânătorii, eu rămân izolat de tovarășii cu care plecasem din Slatina, mă așez între 2 săteni pe care nu-i cunoșteam. De teama imprudențelor ce se întâmplă adesea ori la cei ce nu sunt vânători plec din linie și scobor într'o vale adâncă, departe de linia vânătorilor mă așez într'un tufiș des și după o așteptare de 15 minute, aud goarna sunând și puștile pocnind ca la război, la un moment aud crengile trosnind și zăresc prin desiș o dihanie mare de lup, trag cu țeava dreaptă unde aveam olica pentru lup, se prastăvălește la pământ fixându-se în mine se întoarce și pleacă încet să-

rind, trag și cu al doilea foc care era alice de epure mai merge vre-o 10 metri și cade, stau locului și aștept, trece jupâneasa vulpe pe o potecă o trântesc și pe ia mai vine un epuraș îl dobor și pe el, îmi făceam socoteala dacă aceste 3 focuri ale mele au fost pline cât vânat trebuie să fi făcut toți ceilalți vânători, după o mică așteptare sosesc bătăeșii; 4 inși ridică pe 2 bețe mortul.

Ne adunăm după semnalul goarnei și începe fiecare să istorisească cum au tras în lupi și epuri fără să cadă vre-unul, toate acestea le istoriseau săteni cari n'au făcut școala tirului la prepelițe așa că în prima bătăe s'a împușcat 1 lup, 1 vulpe și 1 epure; la a doua bătăe se împușcă 9 epuri, la a treia bătăe 2 lupi și 4 epuri, unul din lupi alicele 'l deșelase nu putea să se scoale, dar nici nu murea, țiganul cu toporul se apropie de capul lupului și-i dă una în cap, dar îi scapă toporul din mână între picioarele lupului, când vrea să ia toporul lupul clănțănea și țiganul se retrăgea. Unul dintre țărani ia pe la spate pe țigan și-l aruncă peste lup. Țiga țiganul ca în gura șarpelui, din care cauză s'a separat și a fugit la sat.

La a 4-a și ultima bătăe eu m'am așezat la colțul pădurii unde mi-a eșit un epuraș și fiindcă era la o distanță de peste o sută de metri i-am repezit un cartuș cu alice de lup, întâmplarea a făcut că la ajuns un singur alic la cap și a rămas mort pe loc. Bătrânul pensionar Giorocianu care era în stânga mea n'a avut răbdarea să nu vorbească și spune: nu cred ca în viața D-tale să mai dai o a 2-a lovitură ca aceasta Bătăeșii apropiindu-se nu am mai pus cartuș pentru lup. Se inserase. Imi luasem nădejdea de lup, când aproape de finit mă pomenesc în față distanță de 20 metri cu lupu. Il ard cu două focuri alice de epure, stau locului până să vină bătăeșii, căutam lupu i-al de unde nue, căruțele ne așteaptă gata de plecare, toți vânătorii se urcă și pleacă la sat. Eu opresc vre-o 10 săteni cari aveau puști, le arăt locul unde am tras în lup, ne formăm în tiriori și plecăm prin pădure în direcția unde a fugit lupu. Dupe o distanță de vre-o 200 metri unul din vânători strigă că a găsit lupul mort cu dinții înfipti într'o tufă. Il luăm și plecăm în sat dupe ceilalți vânători. Câne ne vede că am găsit lupu care mai de care se făcea stăpân că din focul lui a căzut. Eu le am răspuns: dacă vă cunoșteți loviturile în plin trebuia să stați ca mine și să vă căutați vânatul.

În total s'a vânat 4 lupi, din care doi de mine, 1 Tică Manu și 1 Lt. Bărbulescu 2 vulpi și 21 epuri.

La tren a trebuit ca lupul să-i punem la pat-vagon, lupoaica pe care am vânat-o la prima bătăe a cântărit 79 kilograme, era de o mărime colosală, dupe ficați s'a cunoscut că avea 9 ani, ceilalți lupi erau cățelandri între 2—3 ani.

Am rugat prietenii care luase câte un lup ca rână a doua zi la ora 12 să-mi lase ca să expui vederii copiilor din clasele primare și gimnaziu. Am spus copiilor mei să-și anunțe colegii să vie să vadă lupii din pădure seamănă cu cei din carte. Vestea s'a dus

cu iuțeala fulgerului în tot orașul, a doua zi am fost vizitat de elevii și elevele tuturor școlilor, de toți ofițerii din garnizoană, precum și de întreaga populație a orașului. Li așezasem pe scara de piatră cu capetele în sus, cu girile căscate, gata de atac așa că-ți făcea teamă privindu-i. Copii se uitau dela poartă nu aveau curajul să se apropie, și chiar din oamenii mari nu îndrăsneau a veni lângă ei. Un prieten Vișoreanu, mi a cerut mușchi, i-am dat, a fript din ei spunea că la gust sunt buni dar put a căine.

Cu altă ocaziune vă voi istorisi o vânătoare în bălțile Dobrogei.

I. Nițescu

Președintele Societății de Vânătoare Lebăda
din Jud. Tulcea

DE-ALE VÂNĂTORILOR

a) DE-ALE BĂTRÂNILOR

Eram mai mic mult, și nu mă prea pricepeam eu bine cam de ce poartă tata ochelari — bicicletă cum le zice vărul meu Z. Auzisem și eu dela Baba că ea pune naintași pentru că nu vede ochieții la ciorapi — așa credeam și de tata — mai ales că regulat cum lua jurnalul în mână, pune și bicicleta — pardon — ochelarii pe nas.

Mai trecu vreme și încoace mai în urmă m'a luat la un fel de vânătoare — pe „sala viei“ eu înainte, tata după mine — păș, păș, ușurel doar voi vedea vr'un iepure pe rânduri. Mă uitam atent pe fie care rând, luam buturugă cu buturugă în ochi — doar voi împușca vr'un „șoșoi“. De un le. Nici urmă, și-a bătut tata joc de mine, — biet brânzoi!

Mergeam și nu mergeam, când o detunătură scurtă în spatele meu, mă făcu să sai în sus.

— „Da'n ce dedeși tată“ ?

— „Dute mă și i-al de colo“ îmi arată el.

Ce să iau, de unde !

— „Tii mă, da nu vezi, uite colo lângă piersic, sub gordanul cela !

„M'am dus, deși nu vedeam nimic. Ce era să fac, tata mai avea un cusur — era cam greu de mână. Când colo, așa era — omorâse urechiatul. Bucuria însă nu-mi întrecea mirarea.

Îmi tot sta ceva pe suflet — îmi iau inima în dinți — ce-o fi să fie..

— Da bine bre tată — ce socoteală mai e și cu vederea aia a dumitale, la Universul pui ochelari că nu vezi, și ici îți răzi de mine — eu îmi scot ochii și nu văd nimic ; și d-ta îl împuști sub nasul meu.

Răse și bietul tată ; — păi bine mă, eu sunt presbit.

— Aha — bine!..

Mi-a mai făcut bătrânul multe de astea, dar nu m'am supărat că au mai pățit'o și alții.

* * *

Era sublocotenent tânăr la pichetul din Râul Vadului — vorbesc și eu de acelaș sublocot. M. de care pomenea d-l Ernest Gheorghiu în... și cum era permis exportul de porci în Austria, abatorul era chiar

în malul ăltului, în Râul Vadului, tot sângele și resturile rămăneau acolo — așa că se adunaseră vulpile din nouă hotare.

Ce și-o fi dat cu gândul bătrânul — adică tânărul sublocotenent de atunci — că nu i-ar sta rău cu o tunică blănită cu gușe de vulpe. Și-a făcut creștinul loc de pândă în ghereta santinelei, cu pae bune la picioare — dichis nu glumă!..

O iarnă întreagă a tot stricat la cumetrenii, de-am găsit și eu după 15 ani, două legături mari de piei în cuerul din „casa mare“ unde mă mai închidea, ca să mă d' disciplineza.

Acuma — vulpile ca vulpile, dar povestea e alta.

Se schimbă omul de acolo și îl înlocuiește alt ofițer — nu mai țin minte cum îl chiamă.

Auzind de vulpile tatii, zor nevoe să-și facă cojoc și el. Păzește o noapte, păzește două, dar se lasă de meserie că era cam friguroș — să iertați — 20 25 de grade sub zero, de, ca la munte!..

Ce-și face el socoteala :

Măi da prost mai fu și Mitiță să înghite el pentru o vulpe. Mai bine cu otravă!..

Zis și făcut, otrăvește bine cărnurile, și așteaptă să prindă vulpile.

La vr'e-o săptămână însă ținete pacoste, nu mai putea scoate capul în sat — de blestemele babelor care rămăseseră fără „orătenii“. Găște, rațe, găini, kățe, câini, pisici, care cum se înfruptaseră — se și așternuseră cu potcoavele în sus.

Ținete reclamații peste reclamații. Culmea, mai vine și un acrit de colonel în inspecție. Bietul ofițer să ia câmpii nu altceva.

Ce să va mai spun — anchetă, despăgubiri ; mutare disciplinară, arest și toate cele prevăzute în Serviciul Interior.

Și ponoasele cine le purta :

Mucalitul de Mitiță că el își răsesse de bietul român, cu gușile lui de vulpe!..

Moș Glumă

MODIFICAREA LEGEI

LEGEA PENTRU OCROTIREA VÂNĂTULUI ȘI... OGARUL

Sunt sigur că cine va citi titlul de mai sus, va zice „ce o mai fi și asta“ ? Este ceva și cer ertare dacă cu aceste rânduri voi supăra persoane care au luat parte activă la alcătuirea „*Legii pentru protecția vânatului și reglementarea vânătoarei*“ publicată în Monitorul Oficial No. 167 din 27 Octombrie 1921.

Am să arăt mai jos spusele unui jandarm căruia mă adresasem că locuitorii din comuna Suhatul județul Ilfov întrebunțează la vânătoarea de epuri ogarul, când prin lege este stabilit, că vânătoarea se face numai cu pușca (Cap. VII Art. 27).

La întrebarea mea, jandarmul îmi răspunde :

S'au d-ta nu ai citit legea, sau cel care a făcut legea nu a fost vânător !

Voind să ripostez, jandarmul îmi întinde legea, și în adevăr citesc :

Art. 30 din lege glăsuiește: «Vânătoarea cu ogarul este oprită cu desăvârșire», pe de altă parte art. 33 are aerul să spună că vânătoarea cu ogarul este oprită numai atunci când ogarul pleacă singur la vânătoare, însă când are pe stăpânul cu el, vânătoarea nu își pierde nimic din drepturile ei.

Merg mai departe și văd că art. 55 spune foarte respicat:

„Taxele pentru *câinii de vânătoare* se fixează astfel:
Pentru Ogar 200 lei anual etc.

Iată dar că jandarmul care a interpretat legea textual și a impus locuitorilor să plătească taxa de 200 lei pentru fiecare ogar, a avut dreptate, spunând că cel care a făcut legea vânătorului nu a fost vânător. Mă întreb și eu acum — ogarul e sau nu un câine de vânătoare; se poate vâna cu el ori nu se poate?

Ast-tel fiind, rugăm Onorata Uniune Generală a Vânătorilor, să caute ca actuala lege să fie clarificată, pentru a nu se mai lăsa porțițe prin care să se strecoare tot felul de interpretări în folosul unora și detrimentul altora, ori non sensuri ca cel de mai sus.

Mai rog, Onoratul comitet ca să înlesnească la parte din membri a purta autorizațiuni, care să le dea dreptul a lua măsuri contra braconierilor, căci să se știe că cu Consiliul Permanent al Vânătorului special format din 9 membri, avem să ne pomenim cu o complectă lipsă a vânătorului.

Voicu Th. Vasilescu

O PĂRERE.

Rog a se atrage atențiunea asupra art. 49 din „Legea pentru protecția vânătorului“ insistând ca «permisul» de port armă — *pentru armă de vânătoare* — să se estradeze numai acelorora, cari pot dovedi că au teren de vânat! ori fac parte din cutare societate de vânătoare. În felul acesta s'ar imputina simțitor braconajul care — acum după război — e în floare!

Celor cari cer permis de port armă pentru siguranța personală ori a avutului privat să li se acorde permis numai pentru pistoale ori revolvere, arme cu cari nu se poate vâna ori cel puțin nu se pot face pagube simțitoare în vânat.

Victor C. Fizesseanu

Modificări ce cred că ar urma să sufere noua lege în vigoare

Onor U. G. a V. și tuturor vânătorilor, supun spre apreciere și aprobare, prin coloana rezervată în Revistă, părerile mele, pe cari, le cred juste și nepărtinitoare și pe care le las la aprecierea *dreaptă* a D. v.

Prin ele, fără nici o deosebire, caut a mulțumi pe toată lumea, călăuzit fiind numai de dreptate și în scopul ocrotirii vânătorului:

Art. 3. — Indiferent de întindere și poziția terenului, toți vânătorii, ce posed permise conform legii, au dreptul a vâna ori și unde, afară de:

1) Pe terenurile, pădurile ori apele împrejmuite (parcuri, grădini, eleste, vii etc.) unde poate numai cu consimțământul proprietarului și numai în conformitate cu legea.

2) Pe cele rezervate pentru protecția vânătorului.

3) Pe cele arendate Societăților ori vânătorilor particulari.

4) Pe cele rezervate proprietarului pentru vânat, cari toate, vor fi semnalate prin tabele de vânătoare:

„Vânătoarea oprită“ „Teren rezervat pentru protecția vânătorului (ori pentru proprietar sau arendaș... întindere.... Ha. Proprietatea...“

Art. 4. — Proprietarul, indiferent care (Stat, județ, comună etc. ori arendașul terenului) indiferent de întindere ori poziția și felul terenului (câmp, pădure, apă) afară de ce împrejmuit (grădini etc.), va fi obligat a ar.nda vânatul Societăților de vânătoare, în prima linie ori vânătorilor particulari, ce posed permise de vânt. are contrar va rămâne la dispoziția tuturor vânătorilor (cu permise).

Cei ce au întinderi prea mici și nu le pot arenda de și voesc, se pot uni, fără obligație a arenda vânatul, care se vor face conform legii de ei, ori de primăria respectivă.

Statul va fi supus acelorși restricții din lege (o-coalele silvice prin inspecții respective vor arenda pădurile și moșiile parțial ori în total din domeniul lor).

Art. 5. — Proprietarul fondului (sau arendașul terenului) dela 100 Ha. în sus (stat, particular ori comună) și la cei de sub 100 Ha. și a terenurilor nearendate, comuna respectivă, sau arendașul vânătorului va fi obligat a rezerva $\frac{1}{5}$ din întinderea totală (și în cazul de este pendinte de mai multe comuni, în total ori parțial pe comună, moșie ori pădure păstrăm întinderile obligatorii și car. toate cele parțiale să formeze în total $\frac{1}{5}$ din întinderea totală, și care va fi obligatorie dela 20 Ha.—200 Ha., fie pădure, teren ori apă, pentru protecția vânătorului, unde nu se va permite nici un fel de vânătoare, pentru nimeni și sub nici o formă și unde se va stârpi pe cât posibil vânatul vătămător (nu prin vânătoare) punându-se paznic expres și semnalat la locuri principale, prin desetable de vânătoare, arătate la art. 3 și cari toate cad în sarcina celor aci arătați, vânatul urmând a fi hrănit iarna.

Art. 6. — Proprietarul, în cazul de este vânător și are permis, poate reține pe seama sa, pentru îndeletnicirea sportului vânătoarei, în limitele legii și respectând sezonul, cel mult $\frac{1}{2}$ din întinderea rămasă dela rezervă pentru protecție ($\frac{1}{5}$) iar cu $\frac{1}{2}$ cealaltă se va conforma art 4.

În nici un caz $\frac{1}{2}$ rezervată nu va fi mai mare de 200 Ha și totală nu parțială pe comună ori moșie, toată la un loc.

Nu va mai putea în acest caz, a mai face vânătoare și pe $\frac{1}{2}$ disponibilă și viceversa.

Durata $\frac{1}{2}$ rezervată proprietarului, a terenului rezervat pentru protecție cât și a arendărilor va fi de 5 ani, după care se va schimba locul. Se va specifica în acte și contracta clar și de $\frac{1}{5}$ și $\frac{1}{2}$.

Art. 7. — Dreptul de vânătoare aparține proprietarului pe $\frac{1}{2}$ sa, arendașului vânătorului numai dacă s'a concedat expres prin contract, contrar rămâne la dispoziția vânătorilor și în limitele legii; proprietarul doar poate dispune de folosul arendeii cu rigoriile legii.

Și vor fi obligați praprietarii, arendașii pământului etc. a preda primăriilor respective tablou de situația terenurilor, felul, întinderea și cari cum sunt, pentru pretenție, arendate, libere, proprietarului cât și învecinările, plus cele arătate de d-l Petrescu în No. 25 a art. 8 al d-sale.

Art. 8. — Proprietarii terenurilor de orice fel, mai mici de de 100 Ha, dacă voesc a arenda vânatul, nelăsându-l la dispoziția tuturor vânătorilor și în interesul lor bănesc, se pot uni mai mulți, în caz că arendarea n'o pot face parțial și pot arenda ei însuși, ori primăria cu consimțământul lor, terenul comun, vezi art 4 și următorii.

Așezămintele particulare (biseițești, epitropii etc. la fel).

Art. 9. — (din actuala lege) și obligatoriu se va înștiința și Societățile de vânătoare din apropiere.

Art. 10. — (din actuala lege) și Ministerul Domeniilor, până la recrutarea păzitorilor speciali, va obliga

(iar nu permite) angajarea păzitorilor ordinari, precum și pe pădurarii, ori păzitorii Statului ori particulari comună, județ, etc.) cu severul control al celor în drept (jandarmi etc.), cari numiri de paznici vor fi obligați proprietarii, arendașii, comuna, statul) în special pentru terenul de protecție.

Pe terenurile rezervate ($\frac{1}{2}$) proprietarilor se lasă la latitudinea lor, dar vor suferi controlul și supravegherea, de către cei în drept conform legii.

Art. 13. — Dreptul de vânatoare, se poate arenda ori cui, afară de cei prevăzuți la art. 42 plus străinii neîncetățeniți ori nesupuși români.

La Art. 15. — Pe lângă cel din legea în vigoare și cele arătate de d. Petrescu cu modificarea și adăogirea :

Vânatoarea din oficiu o poate ordona și face pe lângă Societăți și arendașul vânatului, ocol silvic ori prefectura județului și chiar proprietarul pe $\frac{1}{2}$ sa cu obligație a invita formal una din societățile din apropiere, fără de care n'o pot face, decât în urma refuzului în scris. Proprietarul în nici un caz pe alt teren ori $\frac{1}{2}$ disponibilă.

O altă autoritate exclusă.

(V. urma)

Gh. D. Rizescu.

PERLE VÂNĂTORESTI

Din legea pentru protecția vânatului și reglementarea vânatoarei.

Art. 4 — Proprietarii... sunt obligați a constitui împreună un teritoriu comun de vânat...

Art. 8 — Proprietarii terenurilor... pot să fie arendate de primar cu avizul consiliului comunal prin licitație publică; iar moșnenii numai prin Administrația așezământului lor.

Sic

INFORMAȚIUNI

Congresul vânătorilor a hotărât a se alege o comisiune care să se prezinte la Ministerul de Domenii și să solicite a se permite ca vânatoarea cu copoi să se facă fără încuviințarea Ministerului.

Dăm în întregime o copie după jurnalul No. 2659 din 5/9/1922.

Se aprobă avizul, dându-se autorizațiune Inspectorilor regionali sau județeni ca să poată acorda direct astfel de permisiuni.

p. Ministru, (ss) Chirculescu.

Dăm aci și avizul Consiliului permanent :

AVIS

Față de multele cereri pentru a se vâna cu copoi, Consiliul permanent opiniază :

1. A se da autorizațiuni numai la persoanele perfect onorabile.
2. Nu se va vâna, cu copoi decât în intervalul de la 15 Septembrie până la 1 Decembrie.
3. Nu se va vâna: cerbi, căprioare și capre negre.
4. Porcii se pot vâna în tot timpul și numai cu câini expres pentru porci.

Consiliul Permanent.

PUBLICAȚIUNI

Comuna Băuțarul superior, plasa Hațeg, Jud. Hunedoara, arendează prin licitație publică dela 1 Oct. 1922, pe termen de șase ani, dreptul de vânatoare pe 8697 jug. cat.

Licitația va avea loc în cancelaria notarială din Bucova, la 30 Septembrie 1922 ora 9 a. m.

Condițiunile de licitație sunt următoarele :

1. Prețul de strigare 100 lei anual, sub care nu se va arenda.

2. Cei ce iau parte la licitație sunt datori a depune o garanție de 10% în numerar al prețului de strigare.

3. Dela licitație sunt excluse persoanele prevăzute de Art. 42 al legii pentru protecția vânatului.

4. Dreptul de vânat se poate exercita numai în cadrul dispoz. țiunilor legii pentru protecția vânatului.

5. Arenda anuală se va plăti în două rate anticipative ; la 1 Aprilie și 1 Septembrie.

6. Arendatorul, afară de prețul oferit e dator a plăti și 10% pe seama Ministerului de Domenii precum și speșele de contractare.

Băuțarul superior, la 10 August 1922.

No. 593/922.

Ioan Roșca
Notar

Vasiloni Remus
Primar

CORRESPONDENȚA CU PROVINCIA

C. Ionescu, Craiova. — Puțină răbdare.

V. Tom, Iași. — Le vine rândul la fiecare 'n parte, Nu dispera și nu te mâhni.

C. Popescu, Huși. — Uniunea Generală a Vânătorilor este tot aceea ce a fost la început.

A planat și va plana întotdeauna. La ea va găsi resunet glasul tuturor societăților și a vânătorilor, cu sau fără mijloace.

Nu ne uităm că se supără cutare sau cutare persoană. Drumul croit, îl urmăm înainte.

Fuziune n'am făcut cu nimeni, și nici nu vom face. Atât pentru Uniune cât și pentru Revistă, adresați-vă numai la sediul ei : Str. 13 Septembrie 85, București.

C. L., Craiova. — Vânătorul și-a făcut datoria, și-a spus cuvântul. Uniunea își va spune și ea încet și sigur.

MICA PUBLICITATE

— **Seteri Gordon.** Vând căței de două luni. Rasă absolut curată. Foarte frumoși. Adresa : Reiner, Aleea Grand 14, București.

— **Vând** cățea pointeră. Sânge curat. Dresată complet și pușcă „Hamerless“ marca Steier. Tevile Krupp 3 inele, call-bru 12 demi și choke pl'n. Prețul 600 lei.

Adresa : G. Rizescu, Doamnei 26, Craiova.

— **Vând Pointeră**, vârstă 10 luni. Aporțează pe uscat și din apă. Scoasă puțin la câmp.

Settera (roș). Vârstă 2 ani, dresată. Aporțează. Pontează. Adresa. Marcea, str. St. Negulescu No. 9, Floreasca, București.

— **Vând** brac dresat. Adresa la Administrația revistei, 13 Septembrie No. 85, București.

— **Tuburi** calibrul 12, 16 și 20, o mică cantitate precum și capse adresativă la Uniune, 13 Septembrie 85.

— **Câine** Pointer, bine dresat, de vânzare. Adresa la Administrația Revistei, 13 Septembrie 85, București.

MEMBRII UNIUNEI

Publicarea alfabetică a membrilor Uniunii până la 1 Iulie 1922 și pe care-i rugăm a ne comunica nepotrivirele.

NUMELE PRONUMELE ȘI DOMICILIUL	1921			1922			NUMELE PRONUMELE ȘI DOMICILIUL	1921			1922		
	TAXA	DONAȚIUNI	REVISTA	TAXA	DONAȚIUNI	REVISTA		TAXA	DONAȚIUNI	REVISTA	TAXA	DONAȚIUNI	REVISTA
Pavel Udrea, Galicnica Dolj	10	—	30	—	—	—	Eug. Vendel, Dărmănești Bacău	40	—	—	—	—	
Dr. Prof. Udrischi, București	10	100	—	—	—	—	George Vendel, Aghaș Bacău	40	—	—	—	—	
Stan Urziceanu Dudu, Calafat	40	—	—	—	—	—	C. Vlahachi, Galați	40	—	30	—	50	
Florea Urziceanu, (Badoiu Calafat)	40	—	—	—	—	—	Panaite Vandero, Galați	40	—	30	—	—	
Plut. Major Udrea Radu, Medgidia	10	60	—	—	—	—	Gr. Vitalli, Galați	40	—	30	—	50	
Dr. George Udrea, Carâii Mari	40	10	—	—	—	—	Dionisie Vutzina, Galați	40	—	20	—	—	
„Ursul” soc. Vânător, Tg. Ocna	—	170	—	—	—	—	Anton Vasiliu, Galați	40	—	30	—	—	
I. Voiescu prim proc. trib., Romanai	10	—	—	—	—	—	„Vulpea”, Iași	—	100	—	—	—	
G. Venert magistrat, Ploești	10	—	—	—	—	—	Alex. Ventonica, Iași	40	—	30	—	—	
G. Vergolici jude-adj., Panciu	10	—	—	—	—	—	„Vulturul”, Chișinău	—	40	—	—	—	
Marius Vorvoreanu, T.-Severin	10	—	—	—	—	—	Văteanu Traian, Ghioroc Arad	40	—	30	—	—	
Anton Vimeru, Afumați Ilfov	10	100	—	—	—	—	„Soc. Vidra”, Baicic	—	—	—	—	—	
V. Vasilescu Borcea, București	10	100	—	—	—	—	„Vulturul”, T. Măgurele	—	—	—	—	—	
C. Vendel, Moinesti Bacău	10	100	30	—	—	—	Pavel Vădrariu, Caransebeș Banat	—	—	—	40	—	
Costică Vatamanu, Tg. Ocna	10	—	30	—	—	—	Aurel Velicu, București	40	100	—	—	—	
H. Walter, București	40	—	—	—	—	—	Leonida Vlasa, Târnava Mică	—	—	—	40	—	
Dr. Vasilescu, Calafat	40	—	—	—	—	—	Ing. Wrany (Manecii Ung. Prah)	—	—	—	40	100	
Vasilescu N. Alex., București	40	—	—	—	—	—	C. Z. Zamfirescu, Focsani	10	—	—	—	—	
Gr. Vulpescu, Buftea	40	10	30	—	—	—	Dr. Zaharescu Karaman, București	10	100	—	—	—	
N. P. Vancu, Calafat	40	—	—	—	—	—	Lt. C. Zăgănescu Alex., Focsani	10	—	30	—	—	
Victor Vastelli, București	40	—	30	—	—	—	Zahan Eug., București	10	—	—	—	—	
G. Vasilatos, Galați	40	100	—	—	—	—	Albert Ziegler, Craiova	10	10	—	—	—	
Ghiță V. Vasiliu, Galați	40	100	—	—	—	—	Gh. Zaharescu, București	40	—	—	—	—	
Căpit. Emil Vasilescu, Transilvania	40	—	—	—	—	—	Egon C. Zamfirescu, București	40	—	—	—	—	
Petre Valdemar, Alba Iulia	40	—	—	—	—	—	Maior V. Zorzor, București	40	100	30	—	—	
Volcu Vasilescu, București	40	60	30	—	—	—	Ferd. Zevaldt, București	40	—	—	—	—	
Ernest Venier, Bacău	40	—	—	—	—	—	Toma Zlatko, București	40	180	20	—	—	
Paul Voegil, București	40	—	—	—	—	—	Gh. Zissu, Galați	40	—	30	—	100	
„Vulturul”, Craiova	—	100	—	—	—	—	Alex. Zarifopol, Iași	40	—	30	—	—	
„Vulturul”, București	—	25	—	—	—	—	Petre Zarifopol, Gara Galbeni	40	—	30	—	—	
H. W. Watkins Ing., Tg. Ocna	40	70	—	—	—	—	Marin C. Zamfirescu, Pitești	40	—	—	—	—	
Ion St. G. Vasile Grosu, Vlașca	40	—	—	—	—	—	Alex. M. Zanne, Galați	40	60	—	—	—	
„Vidra”, Iași	—	110	—	—	—	—	Gr. Zane, București	—	—	—	40	100	

Costică Z. Zamfirescu tatal Im Cosi in Londra omnia in studiu la Oxford.
 Cosi a murat in diploma de doctor al Universitatii din Londra caiat in a Londra. Londra
 caiat in a Belgia a-a stabilit in a de prin 1948 in Belgia
 Costică Z. Zamfirescu frate in din Zamfirescu - C.Z. Zamf. are la Costigete
 Foisam Mohe ne ved. din Zamfirescu are
 Comand la Arapostrom. in a.
 Costică Z. Zamfirescu era caiat in a granicia CRICI in casa vechi
 in a in a. Cu atat in timp in casa la in 1944 cum a in a
 Roma.

SECRET
 EXECUTA DURA CELA MAI NOI METODE
 Cumpărat și vândut în
 PĂRĂȘINĂRI ȘI ALTE PENTRU TRĂDĂTORI

UNIUNEA GENERALĂ A VÂNĂTORILOR
STR. 13 SEPTEMBRIE, 85. — BUCUREȘTI

Domniei-Sale

Domnului

Anton Alaci

Str. Brăilei 43

Focșani

— 5 LEI —

ELEN

R. F. CURIONE & Co.

— SOCIETATE IN COMANDITA —

BUCUREȘTI. — Bulevardul COLONEL MIHAIL GHICA No. 34. — BUCUREȘTI

IMPĂERI DE ANIMALE ȘI PASARI

Preparațiuni științifice
pentru Istoria Naturală.

Preparațiuni speciale
de piei pentru blănuri
capete, covoare, etc., etc

Preparațiuni anatomice
ale organelor interne ale
animalelor.

S C H E L E T I

— EXECUTA DUPA CELE MAI NOI METODE —

Cumpărări și vânzări de **BLANURI**

— PREPARAȚIUNI SPECIALE PENTRU EXPORT —